

GÖNÜL GÖZÜM ÇAĞIRGAN

Gözdaşı Mevkisinden Çağırğan Kasabası'nın Görünüşü

MEHMET TEKKOYUN
Tavas- Çağırğan Kasabası
DENİZLİ - 2012

Mehmet TEKROYUN / GÖNÜL GÖZÜM ÇAĞIRGAN

ISBN : **978-605-63313-0-5**
Dizgi : Şükran TEKROYUN
Mizanpaj : Ahmet ÇÖLGEÇEN
Tashih : Musa TEKROYUN (Öğretmen)
Kapak Tasarım : Ahmet ÇÖLGEÇEN (Emekli Öğretmen)
Basım Yılı : Eylül- 2012
Baskı : 1. Basım
Baskı Adedi : 500 Adet
Kapak Resmi : Çağırğan İlkokulu Lojmanı, Çağırğan Ortaokulu, Köy Çeşmesi ve Pazaryeri (Bunların üçü de yıkılmıştır.) Göztdaşı Mevkisinden Çağırğan'ın Görünüşü
Baskı-Cilt

*****

İçindekiler

Teşekkür	4
Takdim	5
Çağıranlı Olmak	6
Bir Gönül Ağası	8
Gurbet Kuşları: Alamancılar	10
Prof. Dr. Himmet UMUNÇ	13
Prof. Dr. Ziya SOYUÇOK	17
Çağırğan Dügünleri	20
Türkiye’deki Köy Odaları: Çağırğan Örneği	33
Hacı Muhammet	36
Kurt Ali	39
Üç Ömer’in Şaheseri: Çağırğan Parkı	42
Musa Kazım Hoca	47
Çağırğan Oymağının Koyuncuoğlu Sülalesi	50
Koyuncuoğlu Sülalesinin Soyağacı	54
Koyuncuoğlunun Ali’nin Altkolları	55
Koyuncuoğlunun Mehmet’in Altkolları	60
Kaymakamımız Çağırğan 3. Yörük –Türkmen Şenliği ve okul açılmasına katıldı.	62
3. Çağırğan Yörük-Türkmen Şenliği Resimleri	63

Prof. Dr. Mehmet TEKKOYUN

T E Ş E K K Ü R

Bu kitabın oluşmasına temel teşkil eden makalelerin yazılması esnasında sık sık bilgilerine başvurduğum başta İlyas TEKKOYUN olmak üzere eşi Ayşe TEKKOYUN ve eşim Hülya TEKKOYUN'a ayrıca kitabın imla ve yazım kurallarına göre inceleyip ve dizgide katkı sağlayan emekli öğretmen Ahmet ÇÖLGEÇEN, Musa TEKKOYUN ve eşi Şükran TEKKOYUN'a teşekkürü bir borç bilirim...

Belediye Binası * Şehit Piyade Er ÖMER YANKAYIŞ Parkı *Yeni Cami

TAKDİM

Değerli okurlar, bu kitabın oluşmasını kaynaklık eden yazılar yazar'ın Çağıranlılar Derneği'nin sitesi olan www.cagirgan.org adlı internet sitesinde yazmış olduğu makalelerden derlendi. Makalelerde ele alınan konular Çağırğan kültürü, geleneği, göreneği, örfü, âdeti, renkli simaları, Çağırğan'ın eğitim öncüleri yani Çağırğan tarihinde iz bırakan şahsiyetlerin portreleri yer aldı. Yeni neslimize tarihimizi ve kültürümüzü öğretmenin yollarından biri de yazılı metinler bırakıp onların okumalarını sağlamakla olacak. Çünkü bazı adetleri, gelenek ve görenekleri tekrar yaşamak neredeyse imkânsız hale geldi. Bu kitap sayesinde, umarım yaş ilerlemiş hemşerilerim nostalji yaşayacak, genç neslimiz bir destan veya bir efsane okumuş olacak. Hürmetlerimle...

ÇAĞIRGANLI OLMAK

Merhaba Hemşerilerim. Faaliyete geçen www.cagirgan.org sitesi sayesinde sizlerle beraber olmak ne kadar güzel. Çağırğanlılar artık dünyanın dört bir tarafında. Hepsini bir araya getirmek ne mümkün. Tek umut teknoloji kullanıp sanal âlemde buluşmak. Bildiğiniz gibi, Çağırğan'ın eski adetlerini yaşatmak imkânsız hale geldi. Çözüm mü? Bana göre, yaşanmış olanları kayıt altına alıp anlatmakla olacak. Çağırğanlı dostlara buradan seslenmek istiyorum. Elinizde olan dokümanları, bilgileri, kaynakları, hatıraları, anıları ve yaşanan olayları kaydetmek yani tarihe not düşmek. Bu gün yaşanan olayların önemini, kıymetini değerlendirmek kimsenin takdir edeceği bir şey değil. Ama bundan 20–30 yıl sonra bugün yaşananlar büyük anlam ifade edecek. Niçin mi? Aynen şöyle; geçmişte yaşamış büyüklerimizin yaşadığı olaylar bugün bir masal, bir efsane, bir destan, değil mi? O halde bize düşen bir Çağırğanlı olarak; tarihimizi, geçmişimizi ve memleketimizi sahip çıkmak. Ben ve yaşlılarım ve de büyüklerimiz; Çağırğan'da bu olmazsa olmazları yani bu güzellikleri yaşadı. Fakat şimdiki yeni nesil bu güzelliklerinden mahrum yani daha doğrusu bilmiyor. Teknoloji ile birlikte birtakım gelenekler yok olduğu bilimsel gerçeklerle sabit. Hiç olmazsa bir Çağırğanlı olarak bu mahrumiyeti gidermek için, www.cagirgan.org sitesinde bu kültür erozyonunu dur demek için, yeni nesillerimize geleneklerimizi,

göreneklerimizi ve adetlerimizi öğretmek, tanıtmak ve tanıştırmak için uğraş vereceğim. Birlikte sevinmeyi, neşelenmeyi, eğlenmeyi, karşılıklı sevgi-saygıyı, hoşgörüyü, Çağıranlılar olarak bir arada kardeşçe, dayanışma ve yardımlaşma duygularının coştığı sevinç ve kıvanç dolu günleri hep birlikte yaşayalım. Atalarımızdan gelen bu güzel geleneklerimizi ve bu ortak kültür değerlerimizi sonsuza dek yaşatalım ve bize yurt olan Çağırğan'ın doğa ve çevresini hep birlikte koruyalım. Hürmetlerimle...

Çağırğan İlkokulu Öğretmen Lojmanı (Yıkıldı) (1)

Mevlüt Tekkoyun (1929- 2000) Ayşe Tekkoyun (1931-) Fatmana Soyuçok (1933-)
Musa Kazım Tekkoyun (1937-) Mehmet Tekkoyun (1940-) (Foto: A. ÇÖLGEÇEN)

¹ Bu fotoğraf Ahmet ÇÖLGEÇEN'in arşivinden alınmıştır.

BİR GÖNÜL AĞASI

Mevlüt TEKKOYUN ve Ailesi

Mevlüt Ağa. 1929-2000 yılları arasında Çağırğan'da yaşamış bir gönül insanı. Okur - yazarlığı askerlikte Ali Okulunda öğrenmiş. Onbeş yaşında iken babası vefat etmesi ve ailenin en büyüğü olması sebebiyle ağır yaşam şartları genç yaşında omzuna yüklenmiş. Fakirlik ve toyluk onu bir oraya, bir buraya savurmuş. Gerektiğinde büyüklerle arkadaş olmuş. İçki gibi bir kötü alışkanlığı bu yıllarda edinmiş ve hayatı boyunca bir türlü yakasından atamamış. Mevlüt Ağa, dirayetli bir Osmanlı bey efendisi. Vefa insanı.

Sosyal ve aktif birisi Çağırğan'a kim gelirse gelsin tanışır, hasbi hal eder, eve buyur eder gerekirse zorlama yapar. Çevre köylerde birilerinin hastası, cenazesi, mevlüdü, sünneti, düğünü olsa muhakkak katılır. Bir yere gitmek için bugünkü moda tabirle otostop yapar. Diğer

bir deyişle, yük kamyonu, traktör, otobüs, at arabası vs. ile gideceği yere ulaşır. O yıllarda, özellikle erkek çocuklarını okutmak için büyük gayret gösterir. Hayatı boyunca yaptığı belli bir meslek olmamasına rağmen, kahvehane işletmeciliği, çiftçilik, orman kule bekçiliği, bakkal işletmeciliği yapmıştır. **“Altınoluk”** ismini verdiği bakkalında, dilimlenmiş ekmek, elma, çekirdek, kırık çerez... vs. gibi yiyecekler çocukların zevkle yedikleri arasında idi. İki oğlu, üç kızı olan Mevlüt Ağanın büyük oğlu Ali öğretmenlik, küçük oğlu Halil imamlık mesleğini yapmışlardır. Rahmetlinin bazı sözleri hala halk arasında sevilir ve kullanılmaktadır. **“Bulunsun”, “Onbiriler”, “Üleeee”, “Vıy kerata”, Yanii,...**

Mevlüt Ağa, Koyuncuoğlu Ali oğlu Süleyman Kolundan olan Karayanıkoğlu (Karayanıkların) Mevlüt olarak bilinir (bak. Sayfa 55, Tablo 2).

Mevlüt Ağa ve kardeşleri :

Mevlüt Tekkoyun (1929- 2000) Ayşe Tekkoyun (1931-) Fatmana Soyuçok (1933-)
Musa Kazım Tekkoyun (1937-) Mehmet Tekkoyun (1940-) (Foto: A. ÇÖLGEÇEN)

GURBET KUŞLARI: ALAMANCILAR

Değerli dostlar, hepimizin bildiği gibi; Almanya, İkinci Dünya Savaşını (1939-1945) kaybettiğinden endüstrisi/sanayisi çökmüştü. Bu günkü durumu bakacak olursak, yarım asır yani 50 yıl içinde kendini tekrar toparlamış ve bölgede söz sahibi olmuş. Ülke neredeyse baştan aşağı yenilenmiş. Almanya'yı görüp hayret etmemek iyi niyet göstergesi değil. Lafı şuraya getirmek istiyorum. Almanya'nın bu duruma gelmesinde Türkiye'den iş için gidenlerin özellikle ilklerin (1960'lı yıllarda) başta olmak üzere payını yok sayamayız. İlk gidenleri Birinci Nesil dersek onlar geri dönmek için gittiler. Oranın kültürünü pek almadılar-alamadılar. Memleketten götördükleri tarhanaları, bulguruları, kurutulmuş biber, fasulye, patlıcan ve vs. gibi yiyecekleri yediler. Amaç biraz durumu düzeltip memlekette rahat etmektir. Fakat olay hiç öyle gelişmedi. Dönenler olmadı değil ama çoluk-çocuklarını götürenler pek dönemedi. Çünkü o zamanki çocuklar yani İkinci Nesil diyeceğimiz nesil küçük oldukları için okula gittiler az da olsa Almanya'nın kültürünü aldılar. İkinci Nesil zamanla büyüdü, evlenme yaşına geldi ve evlendiler. Bir zaman sonra çocukları orada dünyaya geldi bunlara da Üçüncü Nesil diyoruz. Kanunlar gereği bu Üçüncü Nesil'in neredeyse tamamı Alman vatandaşı oldu. Belki içlerinde Türkçe bilmeyenler bile çıkabilir. Neyse konuyu fazla dağıtmayalım. Birinci Nesil'in neredeyse tamamı ülkeye geri döndü. İkinci Nesil dönüp dönmeme de hala

tereddüt yaşıyor. Üçüncü Nesil ise dönmek gibi bir kavramı dillendirmiyor bile. Tabii ki istisnai durumlar söz konusu olabilir. Almanya'da kalan nesiller iş-güç sahibi oldular. Söylemek gerekirse, avukat, doktor, öğretmen, polis, bürokrat ve milletvekilleri olanları var. Ne güzel... Burada kendinizi yabancı ülkede zannetmiyorsunuz. Sokaklarda Türkçe konuşan insanlar bir hayli çok. Hatta işyerleri mevcut. Türk Lokantaları, pastaneleri, berberleri, kahvehaneleri ve diğer iş yerleri... Yani Almanya bir küçük Türkiye doğurmuş gibi. Bu söylediklerim Türkiye açısından idi. Olayı birde Çağırnan açısından bakmak istiyorum. Çağırnan'dan da Almanya'ya giden büyüklerimiz, ağabeylerimiz ve kardeşlerimiz kendi akrabalarını ve çocuklarını götürdü. Ancak, şunu üzüntüyle belirtmeliyim ki, Çağırnan'dan Almanya'ya işçi olarak giden işçimiz orada sadece işçi olarak çalıştı. Bir işveren olmayı hiç denemedi. Diğer taraftan, Çağırnanlı bir iş adamı veya bir esnaf cesaret gösterip Almanya'da iş kurmadı. Oysa iş kurup köydeki delikanlıları meslek edindiren Almanya'ya getirebilseydi! Durumları şimdi daha başka olacaktı. Fakat bu söylediklerimi Türkiye'nin bazı bölgelerden gelen vatandaşlarımız çok güzel yapmışlar-yapıyorlar. İmrenmemek, gıpta etmemek mümkün değil. İşin doğrusu, kendi insanına sahip çıkma olayı... Ayrıca son söz olarak şunu söylemek istiyorum: her kim her ne mesleği yapıyorsa yapsın bir Avrupa ülkesini görmesini canı gönülden istiyorum. Dünya görüşünün yüz seksen derece değişeceğine inanıyorum. Hatta hayata bir başka bakacaktır.

Başlıktaki Alamancı kelimesinden ilham alarak yazımızı sadece Almanya için yazmış olduk. Hâlbuki bildiğiniz gibi Alamancı sözcüğü sadece Almanya'ya değil tüm Avrupa'ya çalışmaya giden gurbet işçilerine verilen genel addır. Avrupa'da onlara 'Auslander' yani 'yabancı' diyorlar.

Çağırğan Kasabası'ndan bir manzara (²)

Çağırğan Çeşmesi (Gocabunar) * Pazar Yeri ³

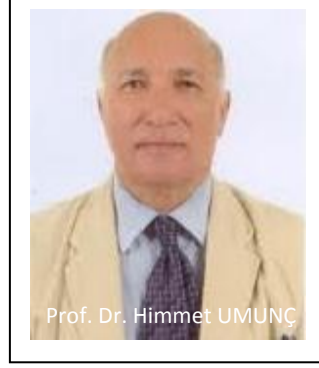
---

² http://www.cagirgan.bel.tr/Haber_Detay.aspx?id=44

³ Bu resim, Ahmet ÇÖLGEÇEN'in aşivindan alınmıştır.

Prof. Dr. HİMMET U M U N Ç

Eğitimi-Öğretimi-Çalışma Alanı: 1943 yılının Haziran Ayının 24'ünde Çağırğan'da dünyaya geldi. 1951-1956 yıllarında Çağırğan İlkokulu'na, 1957-1962 yılları arasında Isparta Gönen İlk öğretmen Okulu'na devam etti. 1962-1963 ders yılı başında, Ankara Yüksek öğretmen Okulu'na seçildi ve Yüksek öğretmen Okulu Hazırlık Lisesi'ni bitirdi. Üniversite öğrenimini, 1963-1967 yıllarında Ankara Üniversitesi, Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi, İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümü'nde tamamladı. Ayrıca, Latin Dili ve Edebiyatı Bölümü'ne de devam ederek, Latinceyi ve klasik Roma edebiyatı öğrenimi gördü. 1967 Haziran döneminde mezun olduktan sonra, Diyarbakır Maarif Koleji'nde (ki daha sonraki yıllarda maarif kolejleri "Anadolu" liselerine dönüştürülmüştür) 1967-1968 Güz döneminde İngilizce öğretmenliği yapmıştır. Bu arada Hacettepe Üniversitesi tarafından açılan asistanlık (bu günkü araştırma görevliliği) sınavını kazanmış ve Şubat 1968'den itibaren Hacettepe Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümü'nde asistan olmuştur. 1968-1970 yılları arasında Hacettepe Üniversitesi Mezuniyet Sonrası Eğitim Fakültesi İngiliz Dili ve Edebiyatı Doktora Programı'nın ders aşamasını tamamlamış ve İngiliz Kültür Heyeti (The

British Council) bursunu kazanarak, Ekim 1970'ten itibaren Londra Üniversitesi King's College İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümü'nde, Rönesans İngiliz Edebiyatı alanında doktora tez çalışmalarına başlamıştır. Doktorasını, Mart 1974 yılında tamamlamış ve Londra Üniversitesi'nden doktora derecesini almıştır. Hacettepe Üniversitesi'ndeki akademik görevine döndükten sonra öğretim görevlisi olmuş ve bu arada doçentlik tez çalışmalarını sürdürmüştür. 1981 yılında doçentliğe ve 1987 yılında da profesörlüğe yükseltilmiştir. 1980'li ve 1990'lı yıllarda ODTÜ Eğitim Fakültesi Yabancı Diller Eğitimi Bölümü'nde öğretim üyeliği, Yükseköğretim Kurulu (YÖK) Dış İlişkiler Danışmanlığı ve Türk Üniversite Rektörleri Komitesi Sekreterliği, Hacettepe Üniversitesi Yabancı Diller Yüksekokulu Müdürlüğü, Türk Dil Kurumu Başkan Yardımcılığı görevlerini yürütmüştür. 1992 yılından itibaren Hacettepe Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümü'ne yeniden profesör olarak atanmış ve, 2010 yılında yaş haddinden emekli oluncaya kadar, Hacettepe Üniversitesi'ndeki öğretim üyeliği görevini sürdürmüştür. Ayrıca, 1985–1986 ve 2000 yıllarında ABD'de Harvard ve Boston Suffolk üniversitelerinde konuk araştırmacı ve öğretim üyesi olarak araştırmalar yapmış ve başta Bilkent Üniversitesi olmak üzere; Van Yüzcüncü Yıl, Manisa Celal Bayar, Kütahya Dumlupınar ve Denizli Pamukkale üniversitelerinde çeşitli dersler vermiştir. Kendisinin çok sayıda uluslararası düzeyde bilimsel yayınları bulunmaktadır. Kendisi, halen, Başkent Üniversitesi Amerikan Kültürü ve Edebiyatı Bölümü ile İngilizce Hazırlık Bölümü başkanlıkları görevini

yürütmekte ve öğretim üyesi olarak bilimsel çalışmalarına devam etmektedir. “Shakespeare”, “Klasik Edebiyat” ve “Edebiyat Kuramları ve Eleştiri” verdiği dersler arasındadır. Filoloji alanında, özellikle Ortaçağ ve Rönesans İngiliz edebiyatı, Shakespeare, edebiyat ve eleştiri kuramları, tarihte Türk-İngiliz ve Türk-Amerikan ilişkileri, Batılı kaynaklarda Türkiye ve Türkler konuları ile gezi edebiyatı konularında değerli bir bilim adamıdır.

Kişiliği, Vizyonu: Çağırğan’ın medarı iftiharını... Eğitim öncülerinden... 1950’li yıllarda zor yaşam şartlarında eğitimine başlayan, sürdüren ve de başaran ender şahsiyet...

1969 yaz aylarında Birmingham Üniversitesi’nde katıldığı bir Shakespeare yaz seminerinden sonra, İngiltere’den Türkiye’ye, Danimarka, Almanya, Avusturya, Macaristan ve Bulgaristan üzerinden otostop yaparak dönen maceracı kişiliğe sahip birisi.

Öğrenciler gözüyle O, zor bir hoca, zor geçilen bir hoca, değerli bir hoca, takdire şayan bilgi kütüğü bir insan, aydın bir insan, hoşgörülü -halden anlayan- hakkaniyetli bir kişi, saygıdeğer bir kişi. Aynı zamanda öğrenciler onun için, hayatlarına iyi şeyler kattığını ve mükemmel ders anlattığını hatta susmadan 3 saat konuştuğunu söylerler.

Öğrencilerine “Devlet beni okutmasaydı ben şu an İngiliz Dili ve Edebiyatı profesörü değil, Denizli’nin bir köyünde yaşayan sekiz çocuklu Himmet Ağa olurum” diyebilecek kadar alçakgönüllü ve son sınıf öğrencilerine son dersinde “**burada dört sene içerisinde sadece insanı öğrendiniz**” diyerek, aldıkları eğitimin özünü kavratmayı sağlayan değerli bir akademisyen.

Mezuniyet töreninde “bunların hepsi birer cevher, hepinizin yolu açık olsun” diyerek öğrencilerine hayata hazırlayan vefalı bir hoca...

Son derslerinde “**Artık yoruldum, memlekete yerleşeceğim**” diyerek köyüne bağlılığını her daim belirten ve aklından silmeyen vefalı bir Çağıranlı...

Prof. Dr. Himmet UMUNÇ (4)

Prof. Dr. Himmet UMUNÇ ve sağda oturan köyün eski muhtarı İlyas TEKKOYUN 'dur. 31/03/2012

31 MART 2012 cumartesi akşamı Prof. Dr. Himmet UMUNÇ 'un katıldığı "3.ÇAĞIRGAN YÖRÜK-TÜRKMEN ŞENLİĞİ" istişare toplantısı yapılırken ⁵

⁴ <http://www.donjuanarchiv.at/?id=1634>

⁵ <http://www.cagirgan.org/haberler/dernek%20toplanti.html>

Prof. Dr. ZİYA S O Y U Ç O K

Prof.Dr. Ziya SOYUÇOK (01.02.1947 doğumlu) (⁶)

Eğitimi-Öğretimi ve Çalışma Hayatı: 1947 yılında Denizli ilinin Tavas İlçesi'nin Çağırğan Köyü'nde doğdu. İlköğretimini Çağırğan ilkokulu'nda, ortaöğretimini ise Gönen Öğretmen Okulu'nda tamamladı. Ardından İzmir Yüksek Öğretmen Okulu'ndan ve Ege Üniversitesi, Fen Fakültesi, Matematik- Astronomi Bölümü'nden mezun oldu. Üç yıl öğretmenlik, altı ay Eskişehir İktisadi ve Ticari İlimler Akademisi'nde (İTİA) asistanlık yaptıktan sonra İstanbul

---

⁶ <http://www.eperbis.yildiz.edu.tr/biyografi.php?id=336>

Teknik Üniversitesi (İTÜ), Temel Bilimler Fakültesi, Analiz ve Geometriye Uygulaması kürsüsü asistanı oldu. Master ve Doktorasını İTÜ de tamamlayıp Yardımcı Doçent ve Doçent unvanlarıyla aynı üniversitede çalıştı. 2000 Yılında Profesör olarak Yıldız Teknik Üniversitesi (YTÜ), Fen Edebiyat Fakültesi, Matematik Bölümü Geometri Anabilim Dalına atandı. Geometri Profesörü olup “Matematik 1-2” ve “Diferansiyel Denklemler” verdiği dersler arasındadır. Alanında birçok makalesi vardır. Ayrıca eşiyile birlikte yazdığı ‘**Tansör Analizi**’ adlı bir kitabı bulunmaktadır.

Milli Eğitim Bakanlığı, Eskişehir- İTİA, İTÜ ve YTÜ gibi Akademi ve Üniversite’lerde görev yaptıktan sonra 2010 yılında emekli olup Kadir Has Üniversitesi’nde misafir öğretim üyesi olarak görev yapmaktadır.

Kişiliği, Vizyonu: Çağırğan’ın iftihar tablosundaki eğitim öncülerinden... Çağırğan’da büyüyüp eğitimin zirvesine çıkmış ender bir kişi... Zor yaşam şartlarında zoru başarıp zirveye ulaşan müstesna bir insan.

Öğrenciler gözüyle O, bölümün en iyi hocalarından, dersini dinleten- devamı önem veren bir hoca, saygı duyulası bir kişi, mükemmel el yazısı ile tahtayı çok iyi kullanan, her zaman ezberinden yazıp çözmesiyle hafıza şovu yapan, branşına hâkim ve herkesin çok sevdiği bir bilim adamı, karizmasından ödün vermeyen birisi. Sınavları evden okula gelirken yolda hazırlayan ve daima el yazısıyla yazıp okulda çoğaltan bir hoca. Sadece yaptığı işe duyduğu saygı ve saf matematiğin güzelliğini layığıyla kavraması ve kitlelere yaymak konusunda gösterdiği iyi niyeti ile bir dahi,

zamanının-ülkesinin çok çok ötesinde olan bir matematik tutkunu, Beşiktaş taraftarı, Beşiktaş Beyefendisi... Öğrenci-merkezli bir sistemin olabilirliğine yürekten inanmış ve bu sistemi hâlihazırda babalar gibi yürüten bir hoca.

Nadiren de olsa yaptığı hataları düzeltildiğinde anlamsız bir komplekse girmeyip "evet haklısınız, özür dilerim." diyebilecek kadar alçakgönüllü ve özgüven sahibi bir insan. Çok zevkli ders anlatan, matematiği sevdiiren, mükemmel bir hoca. Anılarıyla, ders anlatışıyla, güler yüzlülüğüyle, yüksek toleranslı katkısıyla Öğrencinin biri, bir gün kendisine dayanamayıp "hocam eşinizi mi yoksa matematiği mi daha çok seviyorsunuz" diye sorduğunda, "ikisinin yeri farklı" şeklinde cevap verecek kadar engin görüşlü...

'İnanılır gibi değil! ' cümlesi derslerde sık sık duyulacak sözlerinden...

Yeri geldiğinde "şu Taylor ne kullanışlı bir teorem", deyip birçok yönden konuyu anlatarak, temel örnekler vererek hayranlıkla kendini dinleten ve izleten bir akademisyen.

Kendisi iyi saz çalar. Gençlik yıllarında bazı düğünlerde saz çaldığı olmuştur. Türkülere meraklıdır. Hatta yakın dostlarına **"Matematikten çok müziğe, türkülere uğraş verdim"** diyecek kadar müziğe olan sevgisini belirten bir türkü adam.

ÇAĞIRGAN DÜĞÜNLERİ

Köy düğünleri genelde ilginçtir. Şehir hayatının klasikleşmiş düğünlerinden çok farklı olarak. Bu yazıda, 1950-1980 yıllarını kapsayan zaman sürecinde Çağırğan'ın düğün adetleri işlendi. Tabii ki bu geleneklerin/adetlerin Köy'ün kuruluşuna yani 1800'li yıllara kadar uzanması muhtemeldir. 2000' li yıllarda da bu adetlerin bir kısmı yaşanmaktadır.

O yıllarda Çağırğan'da düğün hazırlıkları anlamında bir çok şey yapılırdı. **“Çapıt görme”** dediğimiz bir iş için manifaturacıya gidilirdi. Kız ve erkek tarafları birbirlerinin aile eşrafına ve akrabalarına basma, gömlek, atlet vs. alırlardı. Ayrıca kız tarafı, damat için takım ve gömlek, çamaşır, sadıc için ise çamaşır; erkek tarafı da gelin için gelinlik ve çamaşır alırdı. Bu arada bazı tatsızlıklarda yaşanmaz değildi! Bizim taraf, sizin tarafa çok aldı. Siz bize az aldınız gibilerinden. Sonraki günlerde erkek tarafının kız için aldığı giysileri kız tarafına vermek üzere 'kesim' denilen teslim töreni düzenlenirdi. Kararlaştırılan bir günde kız'a alınan eşyalar bohça içinde kız evine götürülürdü. Bu götürme işinde erkek tarafının kendi ailesi ve akrabaları bulunurdu. Bu topluluk yani **“kesimciler”** kız evine vardığında ikramlarla karşılanırdı. Yenilir içilirdi. Sonunda yenilen meyve ve çerez tabakların içine para koyulurdu erkek tarafından. Bohça teslim edildikten sonra geri dönülürdü.

Ayrıca Çağırğan'da davetiye dağıtımı yapılırdı. Bütün köy halkı 'oku'lanırdı. Yani herkese davetiye

gönderilirdi. Hatta çevre köylerdeki akraba ve dostlara da verilirdi: Derinkuyu, Yukarıboğaz, Balkıca, Muğlasın (Gümüşdere), Karayayla, Damlacık, Erdoğmuş ve Kayaca. O zamanlarda Denizli ve Tavas'ta şimdiki kadar köylü olmadığından davetiye dağıtımı için pek telaş edilmezdi. Köyde ısınma, aydınlanma, ekmek ve yemek yapmada yakacak anlamında odun kullanılırdı. Düğünde bu ihtiyacı gidermek için erkek tarafının akrabaları Salı/Cuma günleri 10-20 eşekle dağa giderlerdi. Belli zaman sonra oduncular odun yapma işini bitirdikten sonra köye dönerlerken köye yaklaşınca silah atarlardı. Silahları duyan davul-zurna ekibi bunları “**Gök taşı**” mevkiinde karşılar ve beraberce köye dönerlerdi. Oduncular köye geldiklerinde ise odunların yarısını erkek tarafının, yarısını da kız tarafının evine bırakırlardı.

Aynı zamanda düğün evlerinde ekmek yapma merasimi olurdu. Belki iki-üç gün ekmek yapılırdı ki düğünde yenmek üzere. Bu günler çocuklar için çok önemliydi. ‘**Bezirme**’ denilen yağlı ekmek yeme şansı doğardı çocuklara.

Düğünde kullanmak üzere komşulardan toplanan kaşıklar, çatallar, siniler, tabaklar, kazanlar vs. yapılacak yemekler ve diğer kullanımlar için hazır edilirdi. Erkek tarafı, kız tarafına bir küçükbaş hayvan hediye ederdi. Düğünler genelde davullu- zurnalı olurdu ve haftada iki periyotta gerçekleşirdi. Pazartesi/Perşembe akşamüstü başlayıp Perşembe/Pazar akşamüstü sona eren düğünlerdi bunlar. Sonraları düğünler yaz mevsiminde olmaya başlayınca odun kullanımı azaldı. Salı/Cuma günleri oduna gitme âdeti ve ekmek yapma işi ortadan

kalktı. Düğünlerde bir gün kısalarak Salı/Cuma akşamüstü başlayıp Perşembe/Pazar akşamüstü sona ererdi.

Salı/Cuma akşamüstü ikindi'den yaklaşık bir saat sonra Köy meydanında genellikle Park Kahvesinde davulcu ve zurnacılar bir araya gelirdi. 5-10 dakika çalgı çalındıktan sonra köy halkı bu alana toplanmaya başlardı. Düğün alayının önünde her zaman Türk bayrağı tutan bir kişi olurdu. Düğün alayı, erkek evine doğru yol alırken alayın içinde çocuklar, gençler ve halk bulunurdu. Düğün evine varıldığında düğün sahibi ve akrabaları gelen misafirlere/halka sigara ve lokum/şeker dağıtırlardı. Köylülerde düğün sahibine **'derneğin mübarek olsun'** derlerdi. Bazı çocuklarda zaman zaman sigara toplayıp babalarına/büyüklerine verirlerdi. Kaçamak yaparak sigara içenlerde olurdu. Sigara dağıtanların bazıları sigarayı çocuklara vermezdi ve üstelik kızarlardı. Bazıları şimdiden alışın derdi. Aynı zamanda Ege bölgesinin, Tavas ve yöresinin türküleri çalınırdı. Oyun bilenler oynardı. Düğün boyunca erkek ve kız tarafının düğün sahipleri veya akrabaları ve de köyün ileri gelenleri oyun oynayanların üzerine para gezdirerek çalgıcılara para verirlerdi ki buna "para çevirme" denilirdi. Oynayanlar küçük ise para çevirme oynayanlara yapılır ayrıca bazen bayrak tutana da. Akşam ezanına yakın zamanda köylülerin çoğu evine giderdi, ama akrabalar ise kalır hazırlık yaparlardı. Akşam ezanından sonra köylülerin bazıları ve gençler düğün evine tekrar gelirdi. Düğün evinde çay ikram edilirdi. Çalgıcıların saz eşliğinde söylediği türküler dinlenirdi. Oynamasını

bilenler, 'Kırık havalar' yani hareketli yöresel türkü ve şarkılar eşliğinde oynarlardı. İleriki saatlerde 'deve oyunu' dediğimiz bir hayvan kafası ve iki kişiden oluşan bir ekip ile deveye benzer bir motif yaparlardı. Devenin birde sahibi olurdu. Sahibi 'figür deve'sini müzik eşliğinde oynatır ve seyircilere bazı gariplikler sergilerdi. Seyirciler keyiflenirdi. Hatta bazıları bu deveye binmeye kalkardı ve deve huysuzlanırdı. Çok komik manzaralar ortaya çıkardı. Böylece gecenin ilerleyen vaktine gelinirdi. Düğün sahibinin çok yakınları yine düğün evinde kalır, hazırlıklara devam ederlerdi. Âdete yardımseverlik sergilenirdi. Düğünde, çevre temizliği, sobaların hazırlanması-yanması, gelen gidene yemek ikramı, çay servisi, karşılamalar-uğurlamalar ve diğerleri akrabaların yaptıkları işler arasındaydı.

Kız evine de Salı/Cuma akşamı akrabaları ve dostları giderdi. Orada misafirlere ikramlar yapılırdı. Kızlar ve bayanlar burada 'kirli kına' denilen ev eğlencesi yaparlardı. Çalgı olarak '**iliyan**' denilen ekmek teknesi, ters çevrilir ve de bir ritim tutturulur çalınırdı. Çalarken ağızdan yerel ve de bilinen türküler mırıldanır kızlar ve orta yaşlı bayanlar oynardı. Hatta orta yaşlı bayanlar tek ve grup halinde kaşıklarla oynarlardı.

Çarşamba/Cumartesi günü erkenden gerek erkek gerekse kız tarafında hummalı çalışmalar olurdu. Her iki taraf düğüne gelecek konuklarını karşılamak için hemen hemen her hazırlığı yapardı. Yemekler pişerdi dört –beş çeşit: bir çorba, bir göveç, bir patlıcan dolması, kabak aşısı. Yemekler misafirlere sinilerde ikram edilirdi. Her bir sini için dört-beş kişilik gruplar oluşturulurdu misafirlerden.

Gelen konuklar derneğin mübarek olsun der **'oku avyeti'** yani davetiyenin karşılığını düğün sahibine verirdi. Sonra müsait bir kenar da oturulup hasbi hal edilirdi. Bir taraftan çalgıcılar türkü ve şarkılarını saz eşliğinde söylerlerdi. Bir mutluluk rüzgârı eserdi erkek tarafında. Kız tarafında ise Çarşamba/Cumartesi günlerinde eğlence olmaz, sadece konuklar gelip giderdi. Gelen gidenlere ikramlar yapılırdı erkek evindekine benzer olarak.

Çarşamba/Cumartesi öğleden sonra **'tongavı'** denilen bir merasim yapılırdı. Bu merasimde erkek tarafından kız evine bir ziyaret gerçekleştirilirdi. Aynı zamanda bu ziyaret davul-zurna eşliğinde bir toplulukla olurdu. Ziyaret alayının arkasında bir at/katır/eşek veya bir traktör üzerine binmiş kişiler(bunlar genellikle çocuklar) gelinin Perşembe/Pazar günü 'gelin alımı' sırasında giyeceği **'alı'** götürürlerdi. Ayrıca bir çuval buğdayda giderdi kız evine. Alay kız evine varınca kız tarafının akrabaları gelenlere 'hoş geldiniz' derlerdi. Çay ve şeker/lokum gibi ikramlar yaparlardı. Çalgı eşliğinde oynamak isteyenler oynarlardı. Bir müddet sonra geri dönme gerçekleşirdi. Bu şekilde **'tongavı'** töreni sonlanırdı. Köy dışından gelen konuklara **"okucular"** denilirdi. Okucular köye yaklaşırlarken silah atarlardı. Bunlara da davul-zurnalarla karşılama yapılırdı. Yukarıboğaz'lılara **"Çağırğan Mezarlığı"** civarında, Derinkuyu'lulara **"bekirol deresi"** civarında Muğlasın (Gümüşdere)'lilere **"kasaplar mahallesinin"** sonlarında, Kayaca - Damlacık'lılara da **"Kızılcaquyu"** civalarında karşılama yapılırdı. Gerek köyden gerekse dışarıdan

misafirler düğün evlerine ziyaretlerini akşama dek sürdürürlerdi. Akşamleyin erkek tarafında Salı/Cuma akşamına benzer eğlenceler gerçekleşirdi. Düğün sahibinin akrabaları, gençler düğüne gelip eğlenirlerdi. Çarşamba/Cumartesi akşamı kız tarafında daha canlı olurdu. “**Kına gecesi** ” denilen eğlence gecesinde köyün bütün kızları toplanırdı. Herkes en güzel giysilerini giyerdi. Bazıları yöresel “**üç etek**” denen giysilerini giyerlerdi. Orta yaş ve yukarısı başlarına genellikle ‘çemberi’ denilen sarıya benzer oyalı bir şerit/giysi takarlardı. Kınanın olduğu meydana büyük bir ateş yakılırdı. Bu ateşten hem ısınmada hem de çevreye aydınlatmada yararlanılırdı. Kızlar sipsinin ve ‘iliyan’ın yani ekmek teknesi’nin, ritimli sesleri eşliğinde oynardı. Düğün boyunca erkek ve kız tarafının düğün sahipleri veya akrabaları ve de köyün ileri gelenleri oyun oynayanların üzerine para gezdirerek sipsi ve iliyan çalanlara para çevrilirdi. Oynayanların arasında birisine sözlü olan kızlara, sözlü kızın erkek tarafı tarafından para çevirme yapılırdı. Erkekler kesinlikle kına da bulunmazdı. Ayıp sayılırdı. Hatta köyün bekçisi kınaya yaklaşan bazı erkekleri/gençleri belli bir uzaklıkta tutardı. Damat, sadık ve birkaç akraba bayan kız tarafını ziyaret ederdi. Bu gelen misafirlere kız tarafı ikramlarda bulunurdu. Kına gecesi coşkulu geçerdi. Genç kızlar ve orta yaşlılar oynar diğerleri seyrederdi. Tabii ki gelin hanımda oynayanlara katılırdı zaman zaman. Bu eğlence gece saat 11–12 ye kadar devam ederdi. Sonra kınaya gelenler evlerine dağılırdı. Gelin ve arkadaşları evde yine ‘kirli kına’ denilen dostlar arasında yapılan eğlenceye biraz daha

devam ederlerdi. Yatmadan önce gelin hem ayaklarına hem de eline, yakın arkadaşları ise ellerine “kına” yakarlardı. Böylece kına gecesi sona ererdi. Erkek tarafında ise Çarşamba/Cumartesi akşamı genellikle güreş tertip edilirdi. Güreş bitiminde başpehlivana düğün sahibi tarafından para ödülü verilirdi.

Perşembe/Pazar günü ise sabahleyin erkek evinde rutin işler olurdu. Misafirlere karşılamalar ve gelmeler- gitmeler olurdu. Fakat kız evinde ise kına eğlencesi kuşluk vaktinden öğleye kadar devam ederdi. Kız evinden bir temsilci grup erkek evine damat'ın 'damat çıkmada' giyeceği takım elbiseyi, çamaşırını ve sadıcın çamaşırını bir bohça içinde getirirdi. Bu arada konukların davetiye karşılıklarını verme işi her iki tarafta aralıksız sürerdi. Davetiye karşılıkları genellikle para olup zarfın içine konularak verilirdi. Ayrıca zücaciye eşyaları, battaniye, kilim vs. olurdu. Tabii ki genellikle gelen okunun büyük veya küçüklüğü bu okunun karşılığına yansırıdı.

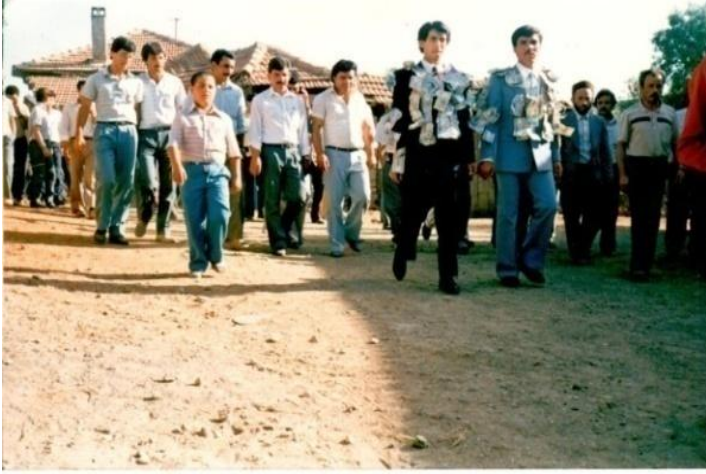
Öğle namazında sonra erkek evinde köylüler toplanırdı 'damat çıkarma' için. Damat ve sadıcı yeni takımlarını giyer ve önce anne -babalarının ellerini ve hatta ayaklarını öperlerdi. Bu arada damadın ataları çocuklarına para veya hediyelik altın takarlardı. Akraba bayanları da para veya altınlarını astıktan sonra damat ve sadıc evin avlusuna çıkarlardı. Bu arada çalgı çalmakta ve evin avlusu kalabalık olurdu. Köylüler sırasıyla paraları taktıktan sonra düğün alayı, yani, damat ve sadıc, çalgıcılar ve kalabalık köy halkı hep beraber kız evine

doğru yol alırlardı.(İlk yıllarda damat ve sadıc ata binerlerdi. Sonraları bu gelenek ortadan kalktı)
Kız evine vardıklarında, kız tarafı erkek tarafını yine tebessümlerle karşılardı. Önce kız tarafının erkekleri damat ve sadıca paralarını takarlar, sonrada bayanları. Para asma işlemi bittikten sonra tekrar erkek evine dönüş başlardı.

“Damat çıkma sahnesi”

Bu arada erkek ve kız tarafının erkekleri şakalaşmalar yaparlardı: ‘Tekrar geleceğiz ama o gelişimiz son olacak’, ‘Bu seferde vermediniz kızı’, ‘tekrar bekleriz, tekrar’,... gibi sözler yankılanırdı. Erkek evine varıldıktan sonra damat ve sadıc bir sandalyeye oturtulur ve birer sigara yakılıp ağızlarına verilirdi.

“Damat ve sadıc damat çıkma için erkek evinden dışarı çıkarlarken”

“Damat ve sadıc kız evinden dönerken”

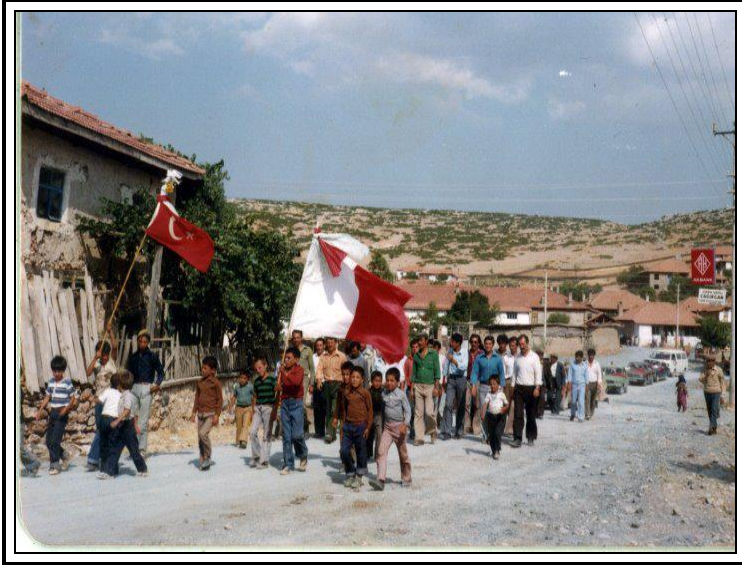

“Damat ve sadıcı Damat çıkma sonunda erkek evinde dinlenirken”

Sonrada damat ve sadıcın paraları toplanmak üzere evin uygun bir odasına alınırlardı.

Kısa bir hazırlıktan sonra ‘gelin alımı’ merasimi başlardı. İlk yıllarda gelinler genellikle at’a binerlerdi. Gelin ve gelin ‘alıcı’ların bineceği atlar besili ve bakımlı olduğu için bunları zapt etmek zordu. Gelin alımı başlamadan önce at yarışları yapılır at iyice yorulurdu ve gelin alımı esnasında bir tatsızlık yaşanmazdı. Arabaların köylerde de çoğalmasıyla araba alternatifi doğdu. Gelinin at’a binme yoksa araba’ya binme durumuna göre at veya araba süslenirdi. Ata binecekse ‘gelin alıcı’ bir bayanda ikinci bir at’a binerdi. İlk yıllarda gelin alıcı en az iki olmak üzere beş-altı tane olurdu. Gelin alımına erkekler, kadınlar, gençler ve çocuklar olarak gidilirdi. Düğün alayı, otobüs, araba ve yaya olmak üzere kız evine doğru

giderdi. Kız evine varıldığında çalgıcılar müzik çalarken bazıları oynar bazıları seyrederdi. Deveciler erkek tarafından tutulurdu ve gelinin eşyaları taşıma işini yaparlardı. Deveciler yanlarında şeker, üzüm, incir vb. gibi şeyler getirir ve bunları çocuklara veya halka satarlardı. Erkek tarafının akrabaları bir taraftan kızın çeyizlerini develere/traktöre yüklerken bir taraftan da gelini hazırlarlardı. Develerin üzerinde/traktörün kasasında gelinin süslü veya cam eşyalarını tutan genellikle çocuklar olurdu. Çeyizlerin yükleme işi bittikten ve gelin hazırlandıktan sonra gelin anne- baba ve akrabalarıyla vedalaşırđı. Kız tarafının büyükleri gelini at'a/araba'ya bindirirlerdi.

“Gelin alımı dönüşünden bir sahne”

Bu arada gelin alımı türküsü çalınırdı. Sonra da erkek tarafına doğru gidilirdi. Köyün gençlerinden 5-10 kişilik bir grup gelin alayının önünde 'sekme' denilen bir folklorik oyunu sergilerlerdi. En sağdakinin elinde Türk

“Ata binen Gelin için bir sahne” (Resimdekiler, Soldan : Emin Soyuçok (İsmail oğlu) * Muhammet Çıtışlı (merhum) (Buttuk Mustafa oğlu) * İsmail Soyuçok (Hüseyin oğlu)

Bayrağı en solunun elinde bir mendil veya bir işlemeli bez ile ayaklarını kaldırarak bir sağa bir sola ritim tutarlardı. Bazen sekme grubu daire oluşturup dönerdi ve de zaman zaman oh oh/çoh çoh/döh döh gibi sesler çıkararak bağırır, nara atarlardı. Geniş meydanlarda da kırık- kıvrak havalar eşliğinde oynarlardı. Derken gelin alayı erkek evine varırdı. Gelin at'tan/araba'dan inerken coşkulu bir türkü şarkılar çalınırdı. Bir taraftan damat

gelinin ve kalabalığın üzerine ‘evliliğin bol- bereketli, sıkıntısız ve tatlı, huzurlu geçsin anlamına gelen’ içinde buğday, para, şeker olan bir karışımı atardı. Çocuklarda bunları kapmaya çalışırdı. Gelin at’tan/araba’dan indikten sonra ‘tatlı ve iyi bir geçim sürsün amacı güdülerek’ gelinin eli, bir kâse içindeki yağa ve/veya bala dokundurularak kapının üst tarafına sürmesi istenirdi. Gelin sonra bir odaya alınır. Köylüler damat’a ‘hayırlı olsun’, ‘mübarek olsun’, ‘Allah bir yastıkta kocatsın’ gibi söyler söyleyerek damat’ı kutlardı. Aynı zamanda halk düğün sahibine de benzer dileklerde bulunurlardı. Gerek erkek tarafı gerekse kız tarafı kendi yakın akrabalarını ‘adeta yorgunluklarını atmaları için’ akşam yemeği için evlerine davet ederlerdi. Yemekte ve sonrasında içilen çay sohbetlerinde düğünün kritiği yapılırdı. Düğün esnasında olan olaylar ve anılar tazelenirdi. Sonra yatsıya doğru akrabalar/dostlar evlerine dağılırlardı. Damat, sadıcını da alıp yatsı namazına gidip, imam efendiyi eve çağırırdı. Sonra evli çiftin dini nikâhları kıyılırdı. Ertesi sabah gelin, taze karanfilli çay demleyerek, ev halkı toplu bir şekilde kahvaltı yaparlardı. Kahvaltı sonrası, gelin ve evin büyük gelinlerin/yakın akraba bayanların biri, erkek ve kız tarafının evlerini dolaşarak onların tebriklerini kabul edip hasbihal ederlerdi. Ev sahibi akrabalar geline “el öpme” adı verilen harçlık verirlerdi. Sonraki günlerde de yakın akraba ve dostlar da ‘gelin çayı’ içmek için damat ile gelinin evine gelirlerdi. Böylece Çağırğan’da bir düğün daha sona ererdi.

TÜRKİYEDEKİ KÖY ODALARI: ÇAĞIRGAN ÖRNEĞİ

Türkiye'nin değişik bölgelerinde, 1930'lu yıllardan başlamak üzere ve de günümüze kadar devam eden, özellikle köylerde farklı amaçlarla yapılmış "köy odaları" vardı. Bu mekânlarda halk toplanıp ekonomik ve sosyal problemlerini tartışır. Ayrıca bu yerlerde karşılıklı bilgi ve görgü paylaşılırdı. Bu odalar aynı zamanda dışarıdan gelen misafirler için bir misafirhaneydi. Köy odaları, köy kahvehanelerinin olmadığı zaman diliminde, sosyal yaşantısının en yoğun, en etkin olduğu ve köylülerin toplanıp sohbet yaptıkları biricik ve tek yer idi. Köy odası, adeta o köyün, o mahallenin veya o yörenin bir halk mektebi gibiydi. Köye gelen yolcu, misafir, deveci, çerçi, kalaycı, yüzükçü, semerci, nalbant, vs. gibi esnaf-vatandaşlar daima köy odasında konaklardı (7) Genellikle köy odanın sahibi ve komşuları gelen misafire yemek getirirdi. Hayvanı varsa ona da ot, saman vs. verirdi. Bu mekânlarda insanlar para vermeden yer-içer ve dinlenirlerdi. Bu mekânın sahibi kişi ve komşuları, bunu büyük bir içtenlik ve memnuniyetle yapardı. Bu iş onlar için büyük bir onur meselesi olurdu. Bu yerlerin ekili-dikili yerleri yani arazileri olurdu. Oradan elde edilen kazanç bu yerlerin idamesi için kullanılırdı. Bu yerlerin yönetimi babadan

---

⁷ http://www.afak.net/Sayfa_Modul.asp?nedir=sayfa&id=5

oğula vasiyet yoluyla devredilirdi. Köylerdeki bu odalar sosyal yardımlaşma ve dayanışmanın en büyük simgelerinden biriydi. Köy odaları Türk konukseverliğinin en nadide örneklerini teşkil ederdi. 1930-1940 lı yıllarda yolculuk genellikle yaya, eşek-katır-deve veyahut at arabası gibi bineklerle yapılırdı. Uzun mesafeli bu yolculuklarda konaklamak için güvenilir bir mekâna çok ihtiyaç duyulurdu. Atalarımız yaşama kültür, adet, gelenek ve görenekleri içerisinde, bu hedefe uygun köy odaları, hanlar, çeşmeler, hamamlar ve kervansaraylar gibi mekânlarla; yolda kalanlara, düşkünlere ve yolculara yardım etmeyi kendilerine bir ödev, bir vazife, bir borç addetmişlerdi. Bu olaya duyarsız kalmayan Çağırğanlı büyüklerimiz de o yıllarda köyümüzde beş adet köy odasını hayata geçirmiş ve birçok yolcuya, misafire ve de esnafa- sanatkâra sahip çıkmıştı. Çağırğan'a gelen bu kişiler **“Hacı Ellezlerin (İlyas’ların) Odası, Eski Muhtarların Odası, Hacı Osmanların Odası, Amatakların (Ahmet Hakkı’ların) Odası, Hacı Amatların (Ahmet’lerin) Odası”** adı verilen yerlerde misafir olmuş ve kendilerine gereken misafirperverlik gösterilmişti. Hayvanlarına da yem ve saman verilmişti. 1930’lu yıllarda Çağırğan’da köy halkının kaldığı sadece birer damları vardı. Misafirler için kalacak ve konaklama yerleri mevcut değildi. Bu yüzden o yıllardan başlamak üzere Çağırğan’da köy odaları daima misafirhane olarak kullanılmıştı. Bu güne geldiğimizde sadece “Amatakların Odası” adlı bir oda

kalmış, fakat o da fonksiyonunu yitirmiş ve bakımsız haldedir. [⁸]

Sonuç olarak şunu söyleyebilirim ki ağırgan Kasabasında hala böyle meknlara ve bu görevi üzerine alacak hayırseverlere ihtiyaç var. Bu işi ağırgan Belediyesi’de üstlenebilir ve okta güzel olur. Sadece misafirhane gibi değil aynı zamanda bir araya gelme, sohbet etme, dertleşme ve halleşme ve de yarenlikler yapma yerleri olarak da kullanmak gerektiğini dşunesindeyim. Ayrıca daima hayalim olan ve gerçekleşmesini arzuladığım bir “kültür evi” projesinin hayata geçirilmesi çok hoş olacak. Bu nasıl gerçekleşecek diyenlere derim ki, hepimizin evinde ata yadigarı çok hoş emanetler olan değişik kullanım eşyaları, giysileri, eski paraları, kilimleri, kılıçları, kitapları, vs. leri ağırgan’da oluşturacak bir kültür müzesi niteliğinde olacak “kültür evi” nde sergilemekle mümkün olacak. Bu kültür evinin hem dış hem de iinin yapı olarak eski ve bir estetiğe sahip olması gerektiğini inanıyorum. Bu hayalimin önümüzdeki yıllarda gerçekleşeceğine inancım tamdır. Hürmetlerimle...

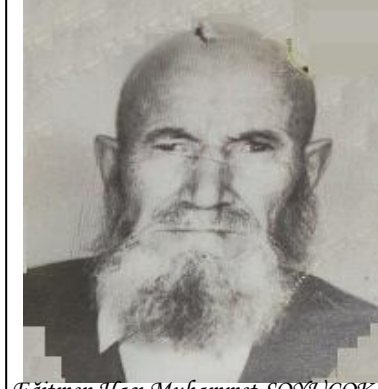

ağırgan Ortaokulu (Yıkılmıştır) (⁹)

---

⁸ İlyas TEKROYUN. Musa oğlu, 1951 doğumlu. ağırgan Ksb.

EĞİTMEN HACI MUHAMMET (1909-1990)

*Eğitmen Hacı Muhammet SOYUÇOK
(1909-1990)*

Hacı Muhammet, Rumi 1324, Miladi 1909 Çağırğan doğumlu. Annesi Koyuncuoğullarından Hacı Ali kızı Raziye (bak. Sayfa 59 Tablo 6). Babası ise Karahamzalardan (Soyuçoklardan) Molla İbrahim oğlu Molla Mustafa. Ayrıca, O Çağırğan' da yaşamış ulu çınarlardan birisi. Sondönem bir Osmanlı evladı. Cumhuriyetin ilk yıllarında köyde ilk okuma –yazma öğreten bir eğitmen. Anne - babalarımızın ilk öğretmeni. Cumhuriyetin kurulduğu günlerde köyde eğitim öğretim çalışmaları başlatan ilk nadide şahsiyet. Son dönemlerdeki hali ile beyaz uzun sakallı, uzun boylu fakat hafifçe eğilen bir ihtiyar.

---

⁹ <http://cagirgan.meb.k12.tr/>

Babası ve amcası Çanakkale Savaşında şehit olunca yedi yaşında yetim kalır. Annesi, Hacı Muhammet'in babası gibi "Molla" olmasını ister. Bu yüzden onu altı-yedi yaşında iken Çağırğan'a yedi-sekiz km mesafede bulunan Balkıca köyünde dini eğitim alması için sırtında uzun süre götürüp getirir. Hacı Muhammet, onsekiz yaşında iken ondört yaşındaki Gülizar ile evlenir. Bu evlilikten Hacı Muhammet'in onüç çocuğu

olur fakat şu an yaşayan iki kız ve bir oğlu kalır. Bunların isimleri Gülkız, Baki, Herdem. Diğerleri ise çoğu küçük yaşlarda olmak üzere vefat eder. Bunlar ise Mustafa ismini verdiği dört çocuk, Fatmana ismini verdiği üç çocuk, İbrahim ve Hüseyin adlı çocuklardır. Askerliğini İstanbul'da dört yıl olarak yapar. Pehlivan olarak güreşlere katılır. Devlet'in Öşür (Vergi) toplama görevlisi olarak çalışır. Gönen Köy Enstitüsünde hızlandırılmış eğitim kursuna katılıp köyün ilk eğitimci olarak kendi köyünde görev yapar. Bu görevi 1952-1953 yılına kadar sürdürür. Tire ovasına tütün ve pamuk çapası yapmak için gittiği olur. Hanımı da boş durmaz ve köyde çocuklarıyla çiftçilik yapar. 1954 yılında tek başına, 1978 yılında eşiyle hacca gider. Hacı Muhammet dini bütün bir hayat sürer. Referansı daima Kur'an olur. Öyle ki Kur'anı kaç defa hatim ettiği belli olmaz. Boşu boşuna bir konuda ısrar edenleri hiç sevmez. Evinde çevre

köylerden gelen hocalarla ve mollalarla; dini ve milli konuları müzakere eder. Oğlu Baki, küçük yaşta dini bilgileri bu sohbetlerden esinlenerek elde eder. Hacı Muhammet 1990 yılında vefat eder.

Eğitmeni Hacı Muhammet SOYUÇOK ve okuttuğu sınıf . Sağda ayakta duran Muhammet SOYUÇOK'tur, soldaki sakallı kişi (Şükür) Ali ARDAK'tır (¹⁰)

“Bir asker uğurlama merasiminde Hacı Muhammet” Arkada sakallı olan

---

¹⁰ Bu fotoğraf, Ahmet ÇÖLGEÇEN'in arşivinden alınmıştır

KURT ALİ (1912-1984)

(Kurt) Ali TEKKOYUN (1912- 1984)

Kurt Ali, Hicri 1333, Rumi 1327, Miladi 1912 Çağırğan doğumlu... Asıl ismi Ali Ulvi. Babası Koyuncuoğullarından Mehmet (bak. Sayfa 60, Tablo 7). Annesi Kılıçlıoğullarından Fatma. Babası, Balkan Harbinde şehit olduğunda, Kurt Ali beşikte bir çocuk. Kurt Ali; iki erkek, iki kız olmak üzere 4 kardeşe sahip bir kişi. Kardeşlerinin isimleri İsmail, Durdu, Cennet ve Halil. Fakat o, askerlik öncesi küçük erkek kardeşi olan Halil'i onbeş-onaltı yaşlarında kaybetmiş bir acılı abi.. Kendisi de psikolojik rahatsızlık geçirmiş ve bu rahatsızlığını ömür boyu çekmiş bir dertli... Lakabı olan "Kurt " 'u Çağırğan'ın komşu köyü olan Karayayla Köyü'nden almış ve bunu ömür boyu benimseyerek taşımış bir lakapsever. Güçlü özgüveni ve cüssesi ile haksızlıklara daima karşı çıkmış bir babayiğit... Her nerede bir olay varsa mutlaka

orada bir şekilde ortaya çıkar ve olaya müdahale eden bir kahraman. Ayrıca siyasi olaylara da taraf olmuş bir aktivist. Bunun neticesinde de zaman zaman hapis günleri olmuş bir mazlum. Kıvrak zekâsı, tahlil gücü, ilmi ve ayrıca giydiği “ingiliz kilotu” pantolonu ile hep hafızalarda yer etmiş bir Çağırğan efesi... Eşi Adile’ yi tarlada çalışırken kaçırmış, bir ömür boyu hayat sürmüş ve bu evlilikten bir erkek çocuğu olmuş bir baba ve bir vefalı eş. Erkek çocuğu olan Mehmet’inde kendi lakabıyla yani “Kurt Mehmet” olarak anılmasına neden olmuş birisi. Askerliğini Hakkâri’de yapmış ve asker arkadaşı olan köylüsü Mustafa isimli Mustafa Parmak’a “Hakkâri Valisi” lakabını takmış ve bu kişinin ömür boyu “Vali” lakabıyla anılmasını vesile olan biri... ve Kurt Ali, 1984 yılında hayata veda eden bir fani...

Kurt Ali’nin yaşadığı bazı olaylar:

1) Kaçırılmış bir kızı kurtarma (Bir akrabasının kızını kaçıran bir kişiye karşı o zaman ki Muhtarın eşinin elini tutup “herkesin tuttuğu kendinin oluyorsa buda benim” deyip kaçırılan kızı kurtarma olayı)

Kurt Ali’nin oğlu Mehmet TEKROYUN ve eşi Zeynep

Tuncay TEKROYUN
Mehmet oğlu, 1973 doğ.
(Kurt Ali’nin torunu)

2) Yapılan köprüden geçmeme (Siyasi görüşü farklılığı yüzünden çıkan olaylar sonucu hedef kişi olması ve bu yüzden hapis yatması. Bunların neticesinde o devrin hükümetinin Çağırın'a yaptığı köprüden geçmeme olayı)

3) İzmir'in Tire ilçesi'nde toplulukta haksızlığa uğrayan bir kişiye sahip çıkıp, topluluğa bana "**Davazlı Kurt Ali**" derler diye rest çekip mağdur kişiyi kurtarma olayı)

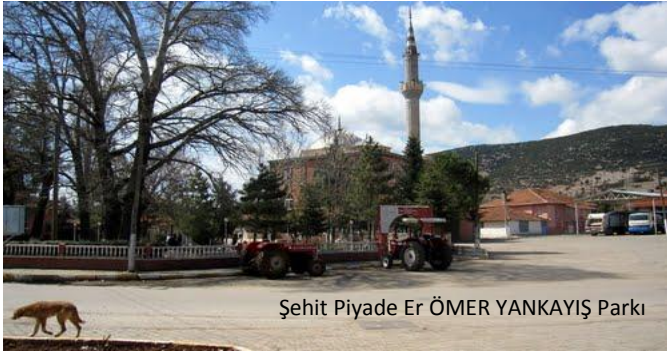
4) Eskere'lilerin (Beyağaç) Çağırın'dan kız alma töreni sonrasında ortaya çıkan arbede aktif rol alıp, yıllarca karşı tarafın taktığı "**Gâvur Kurt Ali**" ile anılma olayı.

(Kurt) Ali TEKKOYUN (1912-1984) Eşi Adile, gelini Zeynep ve torunu Tuncay TEKKOYUN ¹¹

¹¹ Bu resim, Tuncay TEKKOYUN'un (Fizik öğretmeni) arşivinden alınmıştır.

ÜÇ ÖMER'İN ŞAHESERİ: ÇAĞIRGAN PARKI

Şehit Piyade Er Ömer YANKAYIŞ Parkı

Şehit Piyade Er Ömer YANKAYIŞ Parkı (¹²)

Denizli ilinin Tavas İlçesinin Çağırğan Kasabası'nın merkezindeki "Park" herkes tarafından hayretle yad edilir. Neredeyle asırlık bir kavak ağacının altında çay içip dinlenenler, gelip geçerken bir mola verenler ve

¹² <http://www.panoramio.com/photo/50107863>

özellikle Çağırğan halkı için eşsiz bir mekândır burası. Park'ın, bu güne kadar gelişinde ilginç hikâyeler vardır. Birçok misafir bu Park'tan güzel bir anı ve hatıra ile ayrılmıştır. Park içindeki devasa kavak ağacı herkesi büyülemiş olup tahmini yaşı 70 tir. 1940 lı yıllarda Çağırğan Köyünde Köy bekcılığı yapan “Ömer Yaylacı”(Gazomar) oğlu Süleyman Yaylacı kundakta yani beş-altı aylık bir bebek iken kavak ağacının dikildiği rivayet edilir. Şu anki park alanı, o yıllarda çağılılarla yerel ifadeyle harımlarla kaplı bir mera imiş. Yeni Cami'nin şadırvanının olduğu yerde oluğu eski bir saban ucu “U” şeklinde demir parça olan bir çeşme varmış. Bu çeşmeden akan suları değerlendirmek için Köy Bekçisi Gazomar Yaylacı, bu mera alanını ağaçlandırmış ve bazı bölümlerini de kendinin yiyeceği bazı sebzeler ekmiştir [¹³]. Bu köy merası bir zaman sonra köyün maddi ihtiyacından dolayı Köy Muhtarı ve İhtiyar Heyeti tarafından ihaleyle satılığa çıkarılmış. Bu köy merasını 50 liraya Hacıahmetlerin “Ömer SOYUÇOK” almış ve tekrar köye hibe etmiş [¹⁴⁻¹⁵]. Sonraki zaman dilimlerinde köyde muhtarlık yapan Muhtarlar tarafından bu mekânın içi ve bahçe duvarları restore edilmiş. Bu çalışmalar esnasında kağnılarla çevre köylerden kum ve kireç getirilmiş. 1950 den sonra bu alan ihaleyle Park olarak işletilsin diye Arapoğlu Mehmet Ali ÇAĞIRGAN'a verilmiş. O zaman Park'ın içinde sadece derme çatma şeklinde bir tahta çardak varmış. Yağmur yağdığına Park'ta durmak mümkün değilmiş. Tahta bir

---

¹³ Ali TEKKOYUN, Mevlüt oğlu, 1953 doğumlu, Çağırğan Ksb.

¹⁴ Ali TEKKOYUN, Mevlüt oğlu, 1953 doğumlu, Çağırğan Ksb.

¹⁵ Baki SOYUÇOK, Eğitimci Hacı Muhammet oğlu, 1940 doğumlu, Çağırğan Ksb.

çardak ise sadece çay yapmak için bir küçük yer imiş [¹⁶]. 1970 li yıllarda Park'ın içine ilk kahvehane yapılmış [¹⁷]. 2000'li yıllarda Park'ın içindeki kahvehane yıkılıp yenisi yapılmış [¹⁸]. Yukarıda bahsi geçen iki Ömer'in Çağırğan Parkı'nın bugüne gelişinde yaptığı fedakârlığı ve civanmertliği zirveye çıkararak, Çağırğan'a komşu olan ve akraba bağı kuvvetli olan Yukarıboğaz Köyü'nden olan "Ömer YANKAYIŞ"tır. Ömer Yankayış, 4 Haziran 2006 tarihinde Bingöl'de teröristlerin açtığı ateş sonucu bu devlet, bu vatan, bu millet için şehit olmuş bir yığıttır [¹⁹]. Yetkililerin önerisi doğrultusunda Çağırğan Parkı'nın adı "**Şehit Piyade Er Ömer YANKAYIŞ Parkı**" olarak değiştirilmesi isabetli bir karar olmuştur.

Makalenin başından beri ifade edilen üç Ömer'e çok teşekkür ediyoruz.

Çağırğan Parkı'nın içinde rahat bir çay içip dinlenebiliyorsak bu üç şahsiyete minnet borcumuz var. Buradan kendilerini rahmetle anarken şükranlarımızı iletiyoruz. Hürmetlerimle...

(Şehit Piyade Er Ömer YANKAYIŞ (12.09.1985—04.06.2006 doğumlu) ²⁰

¹⁶ Baki SOYUÇOK, Eğitmen Neci Muhammet oğlu, 1940 doğumlu,

¹⁷ Ali TEKKOYUN, Mevlüt oğlu, 1953 doğumlu, Çağırğan Ksb.

¹⁸ Ali TEKKOYUN, Mevlüt oğlu, 1953 doğumlu, Çağırğan Ksb

¹⁹ <http://www.haberler.com/omer-yankayis>

²⁰ Bu fotoğraf, Ahmet ÇÖLGEÇEN'in arşivinden alınmıştır.

Ömer YANKAYIŞ'ın cenaze töreninden bir kesit [²¹]

Şehit Piyade Er Ömer YANKAYIŞ için 01.07.2007 tarihinde Yukarıboğaz Köyünde mevlit okutuldu ve yemek verildi. Mevlide, Tavas Kaymakamı Sayın Yusuf GÜLER, Garnizon Komutanı Yüzbaşı Sayın Adem CAN, Karakol Komutanı Jandarma Başçavuş Sayın Hayrullah KILIÇ, Nüfus Müdürü Sayın Ali ACAR, Kaymakamlık Yazı İşleri Müdürü M. Tahir ÇAVUŞLU ve köylüler katıldılar.

01.07.2007 tarihinde Yukarıboğaz Köyünde Şehit Ömer YANKAYIŞ için Mevlit okutma ve yemek verme töreninden (²²)

²¹ <http://www.haberler.com/omer-yankayis/>

²² <http://www.tavas.net/index.php?op=NEPrint&sid=1173>

SAYIN HURİ YANKAYIŞ (06. Haziran. 2006)

Değerli evladınız P. Er Ömer YANKAYIŞ'ın teröristlerle çıkan çatışma sonucunda şehit olmasından derin üzüntü duydum.

Şehit düşen her evladımızın acı haberi bütün milletimizin yüreğini dağlıyor. Elbette ateş düştüğü yeri yakar ancak şehitlerimizin ateşi, yalnız aile yakınlarının değil, hepimizin can evine düşüyor.

Millî varlığımıza kasteden hain ve sinsi terör gurupları bilmeliler ki vatan

sınırlarının değişmesine hiçbir Türk evladı razı gelmez. Bu uğurda bir çok evladımızı kaybettik. Şehitlerimizin emaneti olan vatan topraklarını onlara layık olacak şekilde koruyacağımızdan hiç kimsenin şüphesi olmasın.

Şehitlerimiz milletimizin ebedi ruhu ile kaynaşarak, yüzyıllar sonra da yad edilirler ve bütün millet ruhları için dua eder.

Değerli evladımıza Allah'tan rahmet diliyor, aziz hatırası önünde saygıyla eğiliyorum.

Ailenize ve yakınlarınıza başsağlığı diliyor içten saygı ve sevgilerimi sunuyorum.

Recep Tayip ERDOĞAN

Başbakan

(İmza)

Başbakan Recep Tayip ERDOĞAN'ın, Şehit Piyade Er Ömer YANKAYIŞ'ın annesi Huri YANKAYIŞ'a gönderdiği başsağlığı mesajı ⁽²³⁾

²³ Bu belge, Ahmet ÇOLGEÇEN'in arşivinden alınmıştır.

MUSA KAZIM HOCA (1897-1942)

Tavas'ın Horasanlı Köyü'nün eşraflarından olan Hacı Hasan Hafız, Güllü Hafız adında bir hanımla dünya evine girer. Bu hanımdan iki kız ve bir erkek evladı olur. Hacı Hasan Hafız bir zaman sonra Çağırğan'a gelip "Safiyeler" sülalesinin Hacı Osman kızı Huriye (bak. Sayfa 58. Tablo 5) ile ikinci evliliğini yapar ve Çağırğan'a yerleşir. İkinci evliliğinden altı kızı olur. Kızlarının isimleri Huriye, Cennet, Gülsüm, Refika, Alime, Şefika'dır. Hacı Hasan Hafızın ilk evliliğinden olan Musa Kazım Hoca,

---

²⁴ Bu fotoğraf Ahmet ÇÖLGEÇEN'in arşivinden alınmıştır. NOT: Musa Kazım'ın soyadı "SENİMLİ" olup, çocuklarının soyadları ise "SEVİMLİ" dir.

babası gibi Konya'ya Karatay medresesine dini eğitim almaya gider. Musa Kazım Hoca, burada bir ilginç bir olay yaşar. Musa Kazım Hoca, Vehbi Hoca adındaki bir kişiden ders alırken hocasının dikkatini çeker. Ve Vehbi Hoca, Musa Kazım Hoca'nın kim olduğunu sorar. O da Denizli'den Hasan Hafızın oğlu Musa Kazım der. Vehbi Hoca, ah ah diye iç geçirdikten sonra "baban benim Medrese arkadaşımı, bizden üstün bilgi ve görgüsü vardı. Fakat o köye yerleşmeyle kendi ilmini azalttı" diye Musa Kazım Hoca'yla muhabbet eder. Musa Kazım Hoca, dokuz yıl Konya'da kaldıktan sonra Kurtuluş savaşına denk gelen askerliğini Afyon'un Şuhut Beldesi'nde komutan olarak yapar. Musa Kazım Hoca, o günlerde beldenin dini gereksinimlerini ve ihtiyaçlarını da karşılar. Bundan dolayı Hoca Efendi belde insanının gönlünde iyi bir izlenim bırakır. Askerlik sonrası köye geri döner ve köy camisinin ilk imamı olur. Mümtaz, Hasan, Kadir, Celalettin, Şahide, Rahime olmak üzere dört oğlu ve iki kızı olan Musa Kazım Hoca, erkek çocuklarının tamamını hoca olarak yetiştirirken, kızlarını da iyi bir şekilde dini bilgileri öğretir. Aynı

Musa Kazım'ın en küçük oğlu
imam emeklisi
Selahattin SEVİMLİ (1937)

zamanda 1930-1940 lı yıllarda Çağırın köyünde yaşayan hemşerilerine Kur'an ve dini bilgileri öğreten bir Hoca Efendi olur. Dolayısıyla köydeki vatandaşların manevi yönünden yetişmesi için büyük çaba harcayan öncü insanların başında gelir. Musa Kazım Hoca'nın soyundan gelen erkek tarafının soyadı "Sevimli" devam etmektedir. Musa Kazım hoca genç diyeceğimiz bir yaşta, yani 45 yaşında hayata gözlerini yumar. Musa Kazım Hoca, hem babasının arkadaşı hem de hocası olan Vehbi Hoca'sının ismini bir yakının ismini vererek ahde vefa örneği gösterir.

*MUSA KAZIM'IN ÇOCUKLARI ŞUNLARDIR:*²⁵

Şahide (1925-1992) Hasan Tahsin SENİMLİ (1926-1984) Mümtaz Hoca(1929-1995)

Rahime (1931- 2007) Kadir Hoca (1933-1989) Selahattin SEVİMLİ (1937-)

²⁵ Bu resimler Ahmet ÇÖLGEÇEN'in arşivinden temin edilmiştir.

ÇAĞIRGANLI OYMAĞININ KOYUNCUOĞLU SÜLALESİ:

Oğuzlar, Oğuz Kağan Destanı'na göre 24 koldan ve Kaşgarlı Mahmud'un Divânü Lügati't-Türk eserine göre 22 koldan oluşan Orta Asya kökenli en kalabalık Türk boyu. Günümüzde Türk nüfusunun çoğunluğu Oğuz

boyundandır. Bilindiği üzere Türk boyu olan Oğuzların Üçoklar ve Bozoklar diye iki anakolu mevcut [²⁶].

Bu Türk boyların ilk ortaya çıkışı Asya steplerinde görülmektedir. Daha sonra zor iklim şartlarından dolayı, bu boyların bir kısmı dünyanın farklı bölgelerine gitmek zorunda kalırlar. Bu süreçte, Türkiye'nin farklı bölgelerine yerleşenler arasında Üçoklar Boyunun, Dağhan Aşiretinin, Yüreğir Cemaatı'nın, "Çağıranlı Oymağı" bağlı topluluklarda bulunmaktadır [²⁷]. Bu topluluğa bağlı kişilerin akraba topluluk olma ihtimali yüksek seviyede. Denizli İlinin Tavas ilçesine bağlı Çağıranlı köyü ve çevresine yerleşen bu topluluğun bir kısmı, yaşadığı bölgeye kendi soyunun lakabını/adını verdiği anlaşılmaktadır. "Çağıranlı Oymağına" bağlı bu topluluk, şu an Tavas, Kale ve Beyağaç üçgeni içindeki bölgeye yerleşmiş olup zamanla bu yöredeki Çağıranlı başta olmak üzere yakın bölgelerde yaşamlarını devam ettirmekte.

Bu makalede özellikle üzerinde yoğunlaşacağımız konu "**Çağıranlı Oymağına**" bağlı Koyuncuoğlu sülalesi. Çağıranlı'da yaşayan Koyuncuoğulları, Osmanlı Devleti'nde 1246 (1831) tarihinde II. Mahmut zamanında yapılan ilk genel nüfus sayımına göre 125 nolu hanede "Koyuncuoğlu Ali bin Yusuf (Yusuf oğlu Koyuncuoğlu Ali)" 15 yaşında ve karındaşı "Mehmet " 12 yaşında şeklinde bir tarihi vesikada [²⁸ - ²⁹] ve ayrıca Çağıranlı Temettü at

---

²⁶ <http://tr.wikipedia.org/wiki/oğuzlar>

²⁷ Turgut TOK, Doktora Tezi, Denizli ve Yöresinde Oğuzlar adlı Çalışma

²⁸ 1831 Nüfus sayımı tercümesi

Defteri 1844 [³⁰] yani vergi defterinde de “Koyuncuoğlu Ali” nin verdiği vergiden bahsetmekte. Bu belgelerden anlaşılıyor ki Koyuncuoğullarının Çağırğan’daki büyük atası ismi Yusuf. Büyüklerimden öğrendiğim bilgiler çerçevesinde Koyuncuoğullarının soy kütüğüne dair çalışmalarımı yoğun bir şekilde yaklaşık beş yıldır yapıyordum. Koyuncuoğlu Ali ve Koyuncuoğlu Mehmet ve anneleri Safiye olduğu bilgisine ulaşmıştım. Fakat sülalenin büyük atasının ismini bir türlü ulaşamamıştım. Bu konuda bilgi edinme yarasından yararlanarak ilgili yerlere yazı yazmama rağmen geri dönüş alamamıştım. Fakat, Çağırğan’dan yetişen Matematik Profesörlerinden Prof. Dr. Ziya SOYUÇOK, sağ olsun İstanbul’daki arşivlerden Çağırğan Köyü’ne ait 1831 Nüfus Sayımı ve 1844 Temettüat Defterlerinden Çağırğan ve yöresindeki sülalelere ait oldukça önemli çıkarımlar elde etti. Bu belgelerden Koyuncuoğlu sülalesine ait önemli bilgiler edindim. Bu vesileyle, değerli çalışmayı yapan Sayın hocamıza çok teşekkür ediyorum. Ve sayede “taşlar yerine oturdu” misali, Çağırğan’da Koyuncuoğullarının soy ağacı tamamlanmış oldu. Sülaleye “Safiyeler” şeklinde de adlandırıyorlar fakat bu sadece yerel isimlendirme. Nedeni ise Çağırğan’daki Koyuncuoğullarının atası “Yusuf” genç yaşta vefat ettiğinden eşi Safiye’nin adı sülale ismi olarak halk arasında kullanılmakta. Fakat gerek mezar taşları gerekse sokak ismi ve

---

²⁹ <http://arar.facebook.com/media/set/comments/?set=a.206703106040815.53787.153.046.248.073.168>

³⁰ 1844 Çağırğan Köyü Temettüat Defteri Tercümesi

bazı işyeri isimleri Koyuncuoğlu şeklinde kullanımı daha yaygın. Osmanlı Devleti'nde kadınlar nüfus olarak sayılmazdı. Fakat İkinci Nüfus sayımı olan 1844'te yapılan sayımda ise, kadınlar da sayıldı. Osmanlı sınırları içinde nüfusun 36,5 milyon olduğu, yaklaşık olarak saptandı. 1884'te yapılan üçüncü nüfus sayımında, imparatorluk sınırları içinde kalanların sayısı, 28 milyon 900 bin kişi idi. Cumhuriyet döneminde, 28 Ekim 1927 yılında yapılan ilk nüfus sayımında ise, Türkiye'de 13 milyon 648 bin 720 kişinin yaşadığı belirlendi. 1935 yılında yapılan ikinci sayımdan sonra, her beş yılda bir düzenli olarak nüfus sayımları gerçekleştirildi [³¹]. 1844, 1884, 1927 ve 1935 yıllarında yapılan nüfus sayımlarında bizlere önemli bilgiler sunacağı muhakkak. Bu nüfus belgeleri de arşivden alınıp üzerinde çalışılırsa Çağırğan'daki sülaleler için önemli sonuçlar çıkarabileceği kanaatindeyim. Büyüklerimden duyduğum kadarıyla [³²], Koyuncuoğulları genellikle rençperlik ve özellikle küçükbaş hayvancılıkla uğraşmışlar. Koyuncuoğullarının küçükbaş hayvancılıkla uğraşısı çadır yaşamı olarak 1960 'a kadar devam etti. Bir müddette köydeki ağıl ve ahırlarda devam etti. 1980 'li yıllarda neredeyse hayvancılık sona erdi. 2000 yıllarından bugüne sülaleden biri çadır hayatını yine devam ettirmekte. Koyuncuoğullarının soy ismi "TEKKOYUN" dur. Şu an itibarıyla, bu sülalede okuma yazma oranı yüksek olup farklı meslek dallarında görev yapmaktadırlar. Aşağıda Koyuncuoğullarına ait soy ağacını vereceğiz:

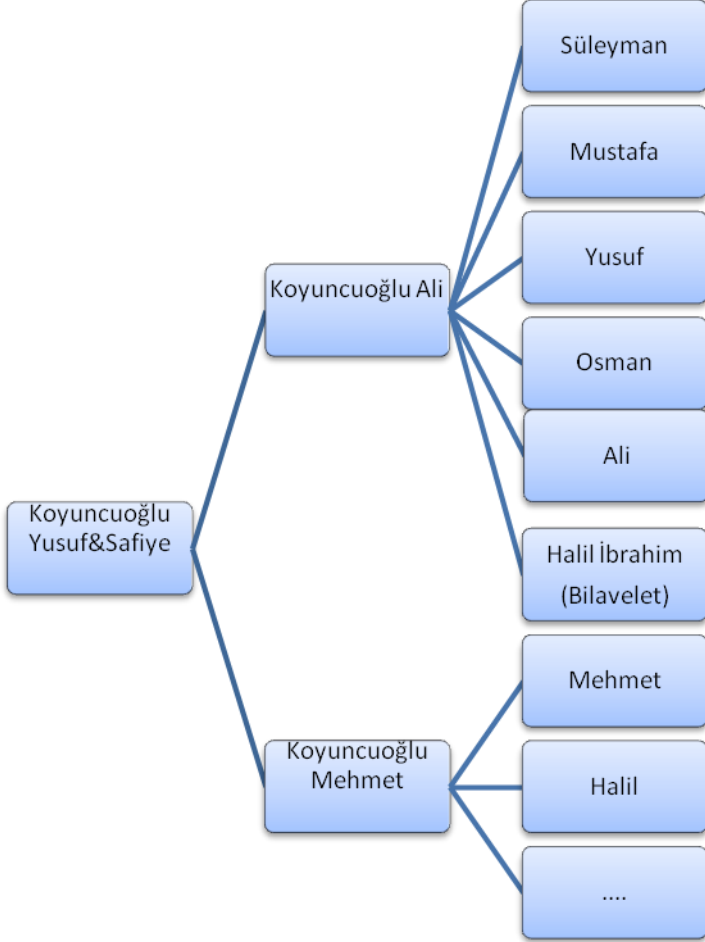
---

³¹ [http://arar.facebook.com/media/set/comments/?set=](http://arar.facebook.com/media/set/comments/?set=a.206703106040815.53787.153046248073168)

[a.206703106040815.53787.153046248073168](http://arar.facebook.com/media/set/comments/?set=a.206703106040815.53787.153046248073168)

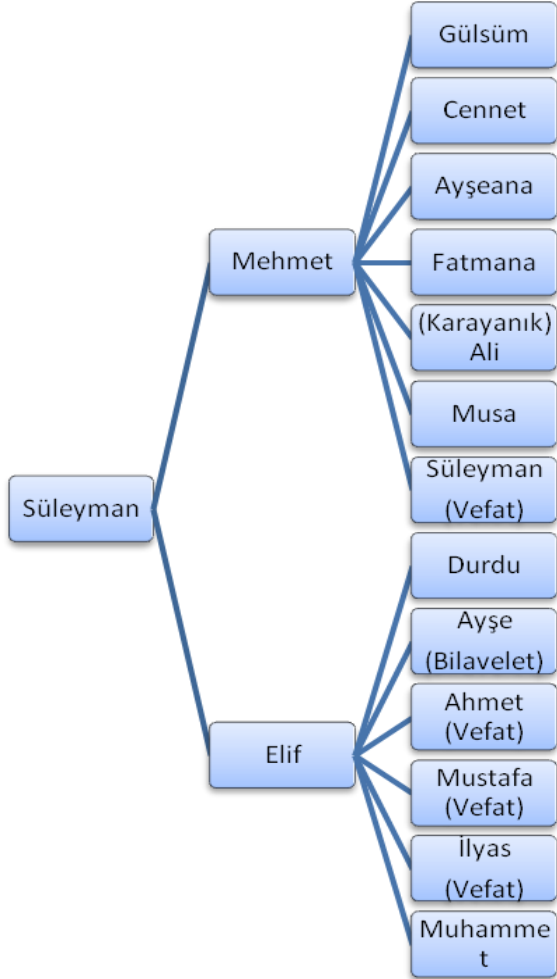
³² Musa Kazım TEKKOYUN, Ali oğlu, 1937 doğumlu, Çağırğan Ksb.

KOYUNCUOĞLU SÜLALESİNİN SOYAĞACI

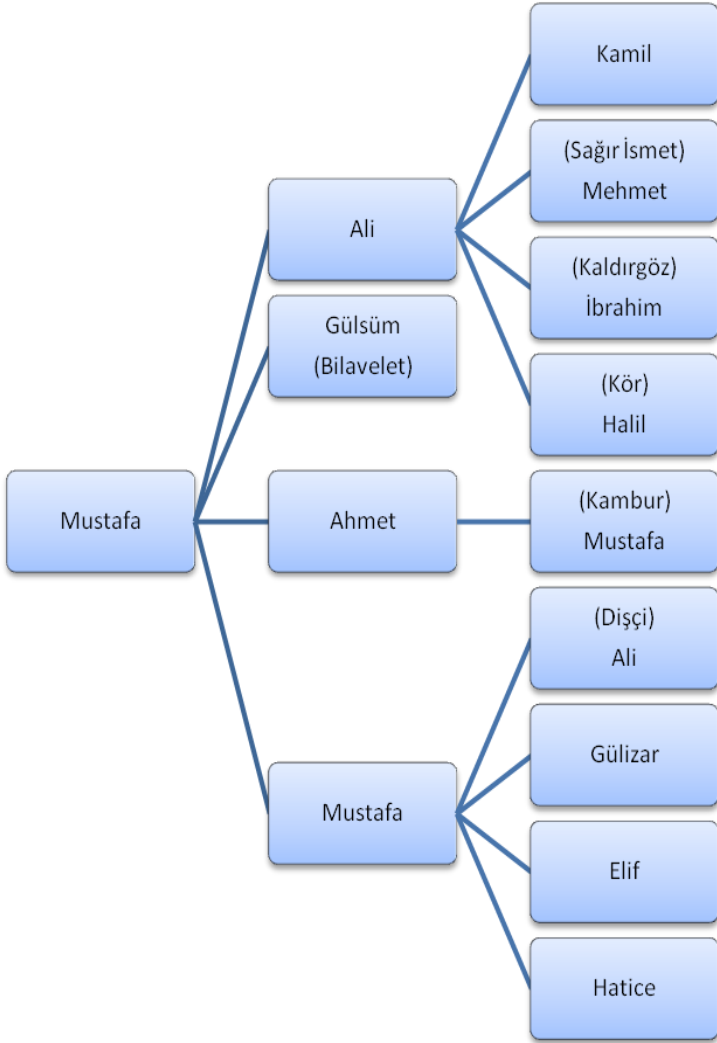

Tablo 1

KOYUNCUOĞLUNUN ALİ'NİN ALTKOLLARI:

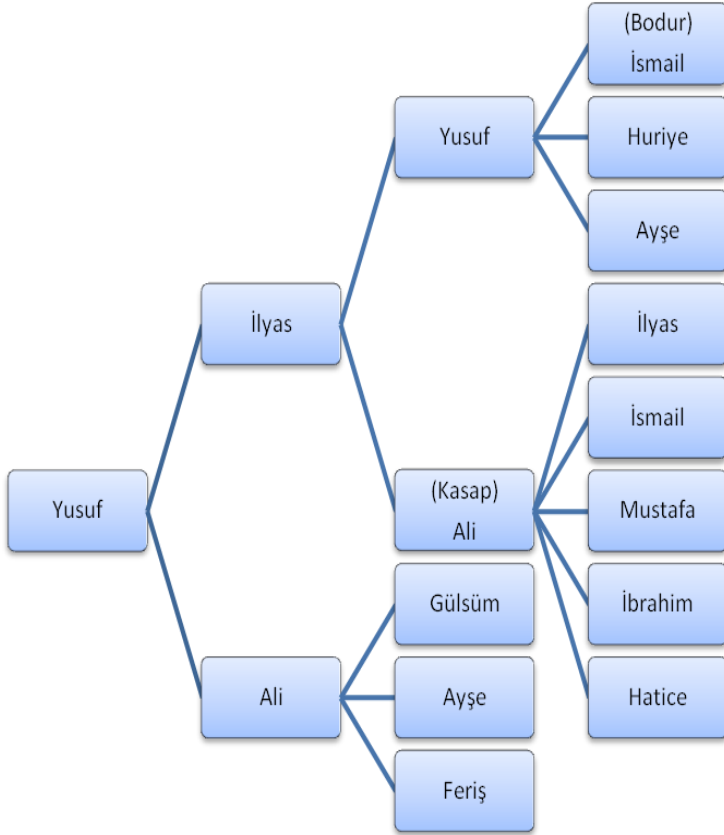

Tablo 2

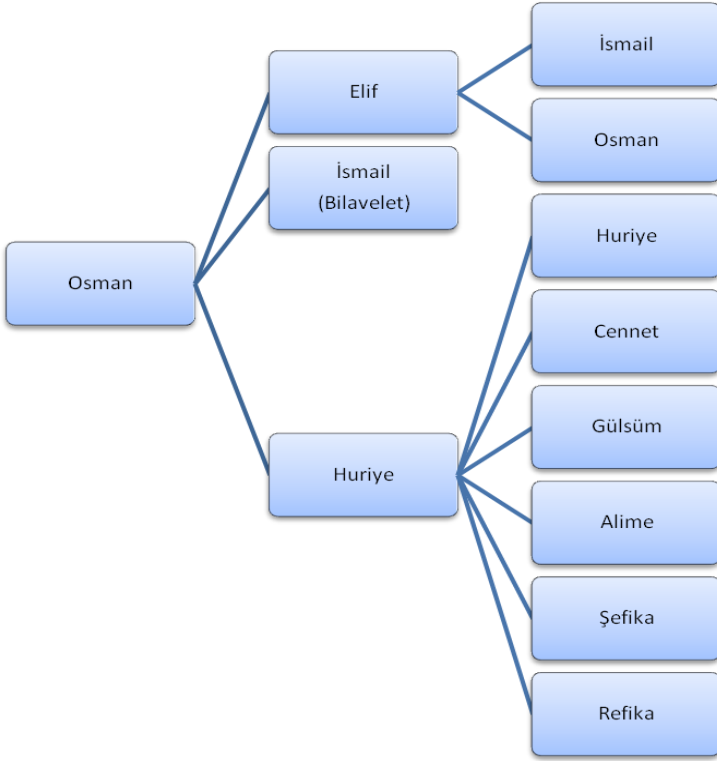

Tablo 3

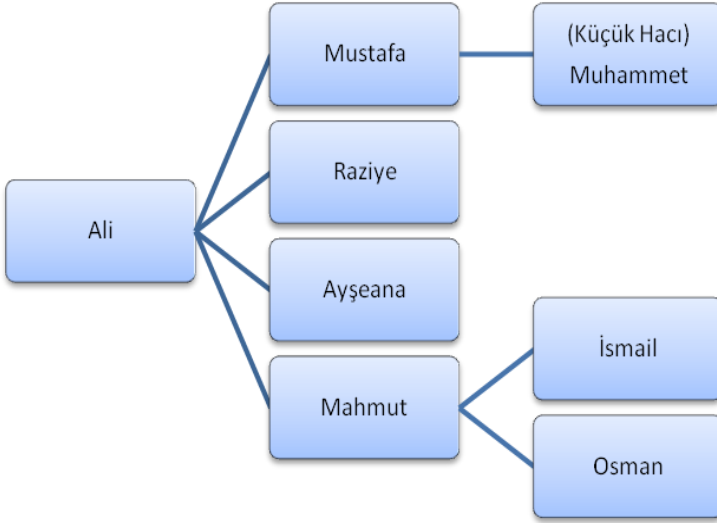

Tablo 4

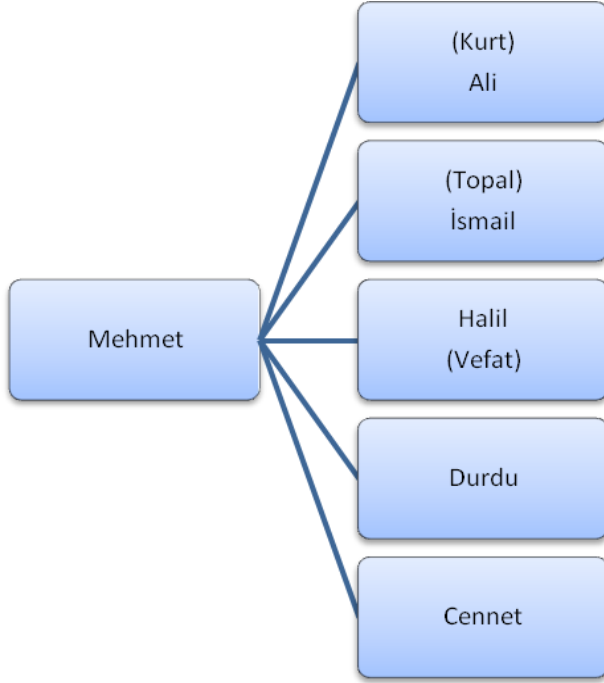
Tablo 5

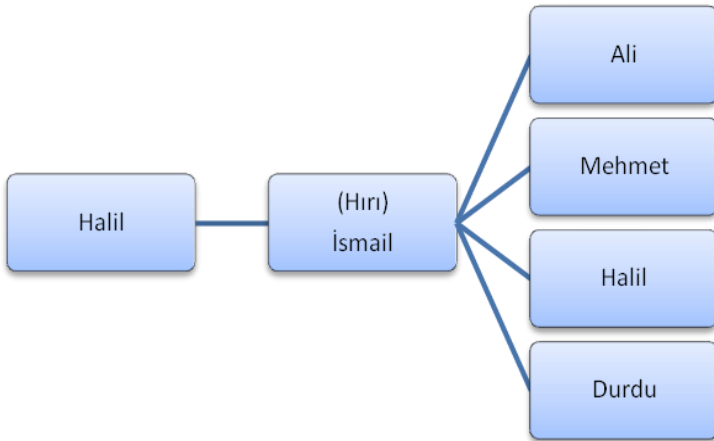

Tablo 6

**KOYUNCUOĞLUNUN MEHMET'İN
ALTKOLLARI:**

Tablo 7

Tablo 8

KAYMAKAMIMIZ ÇAĞIRGAN 3. YÖRÜK-TÜRKMEN ŞENLİĞİ VE OKUL AÇILIŞINA KATILDI³³

2 5.08.2012 cumartesi günü Çağırğanlılar Derneği ve Çağırğan Belediyesi'nin ortaklaşa düzenlediği Çağırğan 3. Yörük Türkmen Şenliği ve okul açılışına kaymakamımız katıldı.

Çağırğan 3. Yörük Türkmen Şenliği ve okul açılışına Denizli Vali Yardımcısı Abdullah ACAR, Tavas Kaymakamı Muhittin GÜREL, Denizli Milletvekilleri Nihat ZEYBEKÇİ; Bilal UÇAR, İl Genel Meclis Başkanı Hüseyin GÜRLESİN, Denizli Belediye Başkanı Osman ZOLAN, İl Özel İdare Genel Sekreteri Adem OKLU, Tavas Belediye Başkanı Mehmet KARABAY, daire amirleri Çevre Belediye Başkanları, köy muhtarları ve çok sayıda Çağırğanlı vatandaşlarımız katıldı.

Program Mehter Takımının gösterisi ile başladı. Daha sonra Çağırğanlılardan oluşan Halk oyunları ekibi Halk Oyunları oynadı.

Okul açılışı Saygı duruşu ve İstiklal Marşımızın söylenmesinin ardından başladı. Sıra ile Çağırğan Belediye Başkanı Muslu SOYUÇOK, Milli Eğitim şube müdürü Reşat ERDOĞAN; İl Genel Meclis Başkanı Hüseyin GÜRLESİN Denizli Belediye Başkanı Osman ZOLAN, Denizli Milletvekili Bilal UÇAR Tavas Kaymakamı Muhittin GÜREL .Denizli Milletvekili Nihat ZEYBEKÇİ Denizli Vali Yardımcısı Abdullah ACAR birer konuşma yaptı

Konuşmacılar özetle; Çağırğan Beldemize ihtiyaç olan yatırımların yapıldığını yeni yapılan okulun 12 derslikli ve çatı katına çok amaçlı salon yapıldığını ve 872 bin TL ye yapıldığını söylediler.

Şenliğe katılanlara Çağırğan Belediye başkanı tarafından plaket verildi

---

³³ <http://www.tavas.gov.tr/haber/cagirgan082012.html> (NOT: Bu yazı, Tavas Halk Eğitim Müdürü Şükrü TAKIM'ın aşivinden alınmıştır.

**3.ÇAĞIRGAN YÖRÜK- TÜRKMEN ŞENLİĞİ
(25.08.2012) GÜNÜ ÇEKİLEN RESİMLERDEN**

BAZILARI :

Yeni yapılan okul ve RESİMDEKİLER: (Raziye Şibe (Deveci Hüseyin kızı) * köyün eski muhtar İlyas TEKKOYUN (Aralık.1977-Mart 1984 Tarihleri arasında muhtarlık yapmıştır) * Belediye Başkanı Muslu SOYUÇOK * Ahmet ÇÖLGEÇEN (Emekli öğretmen)(Tarih: 25.08.2012)

Himmet Büke (İbrahim oğlu Almanyalı) * Prof. Dr. Mehmet TEKKOYUN* Ahmet ÇÖLGEÇEN (Emekli öğretmen)*(Ahmet UMUNÇ (Alper oğlu))* Prof. Dr. Himmet UMUNÇ * (Mahmut SOYUÇOK (2012 Yılı'nın Köy Ağası, Hasan oğlu .)* Ali TEKKOYUN (Emekli öğretmen) * Enver UTKU(Hacı İbrahim oğlu)

Çağırğan Merkez Camisi* Önündekiler : Soldan : Celalettin SEVİMLİ (1996 doğ.)*
Lutfi SEVİMLİ (1966 doğ.) Merkez Camisi imamı* Hasan SOYUÇOK (1988 doğ.)

Ortadaki bayan; Seyyare YELPAZE (1961 doğ.), Adalet ve Kalkınma Partisi, Tavas İl Genel Meclisi Üyesidir. Çağırğan İlköğretim Okulunun açılışı sırasında. (25.08.20012 tarihinde).

Okulun açılması töreni sırasında. (SOLDAN : Kenan ÇÖLGEÇEN (Pamukkale Üniveritesi öğretim görevlisi) * Prof. Dr. Himmet UMUNÇ (Başkent Üniversitesi, Fen – Edebiyat Fakültesi Amerikan Kültürü ve Edebiyatı Bölümü Öğretim Üyesidir ³⁴) * Hasan ÇÖLGEÇEN (Denizli eski Milli Eğitim Müdürü) * Yüksel Başar ÇÖLGEÇEN (Emekli öğretmen), Başalanlı Mehmet Ağa.

1- Davul Çalan: İbrahim Oytun (Kellerin Osman oğlu) , Durmuş Ali ŞİBE (Ali oğlu)
2-Keçi kılından dokunmuş “ Kara Çadır ”

³⁴ <http://fef.baskent.edu.tr/amer/index.php?lang=tr&artid=displayperson&id=30210>

Okulun açılması esnasında Tavas Kaymakamı Muhittin GÜREL konuşma yaparken

Denizli Belediye Başkanı Osman ZOLAN konuşma yaparken

25.08.2012 Tarihinde okulun açılması esnasında Çağırğan Belediye Başkanı Muslu SOYUÇOK(Hasan oğlu , 1963 doğumlu)konuşma yaparken

Okul açılırken : SOLDAN ; Osman ZOLAN (Denizli Belediye Başkanı, Muslu SOYUÇOK (Çağırğan Belediye Başkanı, (Reşat ERDOĞAN (İl Millî Eğitim Müdür Yardımcısı), Abdullah ACAR (Vali Yardımcısı) Nihat ZEYBEKÇİ (Milletvekili) * Hüseyin GÜRLESİN (Denizli İl Genel Meclisi Başkanı * Adem OKLU (Denizli İl Özel İdaresi Genel Sekreteri(³⁵)

³⁵ <http://www.tavas.gov.tr/haber/cagirgan082012.html>

Serpil YELPAZE (Tavas İl Genel Meclisi Üyesi.) * Kazım TEKKOYUN (Denizli İl Müftü Yardımcısı) * Reşat ERDOĞAN (Denizli İL Milli Eğitim Şube Müdürü) Muhtittin GÜREL (Tavas Kaymakamı); Abdullah ACAR (Denizli Vali Yardımcısı) * Muslu SOYUÇOK (Ççağırğan Belediye Başkanı)

Denizli Fatih Mehter Takımı

Yeni yapılan Çağırğan İlköğretim Okulunun açılması sırasında, Çağırğan İlköğretim Okulunun yetiştirmiş olduğu Folklor ekibinin “ Tavas Zeybeği” oynaması esnasında

Yeni yapılan okul. İlyas TEKKOYUN (Musa oğlu),* Muslu SOYUÇOK (Belediye Başkanı) *Tevfik SOYUÇOK (Muharrem oğlu- Folklor öğretmeni)

CANLI KAYNAKLAR:

- 1- Ahmet ÇÖLGEÇEN, İbrahim oğlu, 1954 doğumlu, Yukarıboğaz Köyü, Emekli öğretmen
- 2- Ali TEKKOYUN, Mevlüt oğlu, 1953 doğumlu, Çağırğan Ksb. Emekli Öğretmen.
- 3- Baki SOYUÇOK, Eğitimci Hacı Muhammet oğlu, 1941 doğumlu, Çağırğan Ksb.
- 4-Musa Kazım TEKKOYUN, Ali oğlu, 1937 doğumlu, Çağırğan Ksb.
- 5- Hacı İlyas TEKKOYUN, Musa oğlu, 1951 doğumlu. Çağırğan Ksb
- 6- Tuncay TEKKOYUN, (Kurt) Mehmet oğlu, 1973 doğumlu, Fizik Öğretmeni

YAZILI KAYNAKLAR:

- 1- http://www.cagirgan.bel.tr/Haber_Detay.aspx?id=44
- 2- <http://www.donjuanarchiv.at/?id=1634>
- 3- <http://www.eperbis.yildiz.edu.tr/biyografi.php?id=336>
- 4- http://www.aflak.net/Sayfa_Modul.asp?nadir=sayfa&id=5
- 5- <http://www.panoramio.com/photo/50107863>
- 6- <http://www.haberler.com/omer-yankayis/>
- 7- <http://www.tavas.net/index.php?op=NEPrint&sid=1173>
- 8- <http://tr.wikipedia.org/wiki/oğuzlar>
- 9- Turgut TOK. Doktora Tezi, Denizli ve Yöresinde Oğuzlar adlı Çalışma
- 10- 1831 Nüfus sayımı tercümesi
- 11- 1844 Çağırğan Köyü Temettuat Defteri Tercümesi
- 12- <http://cagirgan.meb.k12.tr/>
- 13- <http://arar.facebook.com/media/set/comments/?set=a.206703106040815.53787.153.046.248.073.168>
- 14- <http://www.cagirgan.org/haberler/dernek%20toplanti.html>
- 15- <http://fef.baskent.edu.tr/amer/index.php?lang=tr&artid=displayperson&id=30210>
- 16- <http://www.tavas.gov.tr/haber/cagirgan082012.html>

***** Mizampaj: A. ÇÖLGEÇEN *****

Prof. Dr. Mehmet TEKKOYUN

1968 yılında Çağırğan'da doğdu. 1974–1978 yıllarında Çağırğan İlkokulu'nu, 1979–1982 yıllarında Çağırğan Ortaokulu'nu, 1982–1985 yıllarında Denizli Cumhuriyet Lisesi'ni bitirdi. 1986–1990 yıllarında, Ege Üniversitesi Fen Fakültesi Astronomi ve Uzay Bilimleri Bölümü'nü tamamladı. 1990–1991 yılında Bayburt'ta, 1991–1994 yıllarında Burdur'da

Matematik Öğretmenliği yaptı. 1995–2002 Pamukkale ve Eskişehir Osmangazi Üniversitelerinde Araştırma Görevlisi olarak çalıştı. 1994–1996 yıllarında Pamukkale Üniversitesi'nde Matematik Yüksek Lisans'ını, 1996–2002 yıllarında Eskişehir Osmangazi Üniversitesi'nde Matematik Doktora'sını tamamladı. Pamukkale Üniversitesi'nde 2002–2004 yıllarında Öğr. Gör. Dr. 2004–2006 yıllarında Yardımcı Doçent, 2006–2011 yıllarında Doçent olarak çalıştı ve 2012 yılında Profesör oldu. 30 civarında uluslararası ve ulusal bilimsel makalesi yayınlandı. 15 civarında uluslararası ve ulusal sempozyumda bildiri sundu. 1 adet İngilizce dilinde bilimsel kitabı vardır. Evli ve 3 çocuk babasıdır.

ISBN: 978-605-63313-0-5 Kapak Tasarım : Ahmet ÇÖLGEÇEN